ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

Kurucusu: İ.Bilen — Yıl: 13, Sayı: 21 (187)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı — 1 Kasım 1986

HER ŞEY ULUSAL KONFERANSIN BAŞARISI İÇİN !

TKP MK 1 Kasım 1986 günlü duyurusu:

TÜRKİYE PARTİ ÖRGÜTLERİ ULUSAL KONFERANSI BAŞARIYLA TOPLANDI

ÜLKEMİZİN BİR İŞÇİ YATAĞINDA TOPLANAN KONFERANSI TKP MK GENEL SEKRETERİ HAYDAR KUTLU YOLDAŞ YÖNETTİ

HAYDAR KUTLU: "1986 ULUSAL KONFERANSIMIZLA TKP ŞİMDİ DAHA DA GÜÇLÜDÜR. DAHA DA GÜÇLENECEK OLAN PARTİMİZ DEMOKRATİK TÜRKİYE'NİN GÜVENCESİ OLACAKTIR."

TKP 1986 Ulusal Konferansı çerçevesinde Türkiye Parti Örgütleri Ulusal Konferansı başarıyla toplandı. Ülkemizin bir işçi yatağında toplanan ve Türkiye'deki bütün TKP örgütlerinin temsil edildiği konferansı TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaş yönetti. Derin gizlilik koşullarında çalışmalarını başarıyla tamamlayan Türkiye Parti Örgütleri Ulusal Konferansı, TKP'nin mücadele tarihinde yeni bir dönemeç noktası oldu.

Haydar Kutlu yoldaş ülke konferansını açış konuşmasında dünyamızın ve ülkemizin içinde bulunduğu durumda Parti Ulusal Konferansının önemi üzerinde durdu. Halkımızın önünde duran en önemli görevin barışın korunması ve demokrasinin kazanılması olduğunu, konferans sonrasında bütün çabaların TKP'nin Barış ve Ulusal Demokrasi Alternatif Programını yaşama geçirmeye yönelmesi gerektiğini belirtti.

Haydar Kutlu yoldaş daha sonra konferans delegelerine parti çalışmasının çeşitli alanları hakkında bilgi verdi, partinin gelişme çizgisini değerlendirdi, TİP ile birlik konusundaki gelişmeleri aktardı. Ulusal Konferansın 6. Kongre hazırlıkları için iyi bir temel oluşturduğunu belirten Haydar Kutlu yoldaş, partinin şimdi önüne 6. Kongre hedefini koyabilecek duruma geldiğini, parti programını daha da geliştirebilmek için gerekli birikime sahip olduğunu belirtti.

Konferansta tüm delegeler söz aldılar ve emekçilerin, Türk ve Kürt halkının ve ülkenin sorunlarını dile getirdiler. TKP 1986 Ulusal Konferans Tezleri hakkında temsil ettikleri örgütlerin değerlendirme, eleştiri ve önerilerini sundular, parti çalışmaları ve

Arkası 8. Sayfada

Ülke Konferansı'nın Çağrısı

ÜLKEMİZİN HALKIMIZIN KURTULUŞ YOLU BİRLİK VE MÜCADELEDEN GEÇİYOR

TKP 1986 Ulusal Konferansı'nın en önemli bölümü olan Ülke Konferansı TKP Merkez Komitesi Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaşın katılımı ile ülkemizin bir işçi yatağında yapıldı.

Ülke Konferansımız, TKP örgütlerinin tek tek, bölge, semt, il, yöre komitelerinin konferanslarında seçilen delegelerin katılımı ile gerçekleşti. Ayrıca partisiz işçiler konferansı ve bir dizi benzeri konferans gerçekleştirildi.

Bu konferanslarda ülkemizin demokratik bir rejime kavuşması için bu rejime karşı olan, demokrasi is-

Arkası 11. sayfada

Türkiye'deki Konferans'ta yaptığı konuşmada Haydar Kutlu:

"DEMOKRASİ MÜCADELESİ ASIL ŞİMDİ BAŞLIYOR"

■ **"TKP dün de, bugün de halkımıza gerçekleri açıklamak, onun mücadelesine yardım etmek için örgütlülüğünü korudu ve geliştirdi. Bizim mücadelemiz tüm demokrasi güçlerinin mücadelesi içindir".**

■ **"Güçlenen TKP demokratik birliğin, birleştiren motor gücü olacaktır. İşçi sınıfımızın devrimci partisi TKP ülkemizin en eski partisi olarak binleri onbinleri değil, milyonları bağrına çekmeyi başaracaktır. Ülkemizin, halkımızın kaderinin değişmesinde kesinlikle söz sahibi olacaktır".**

TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu, Türkiye Parti Örgütleri Ulusal Konferansı'nı açarken yaptığı konuşmada ara seçimler sonrasındaki politik durumu değerlendirdi ve barış ve ulusal demokrasi mücadelesinin önündeki görevleri üzerinde durdu. Ulusal Konferans'ın partinin savaşım gücü üzerindeki etkisini ortaya koydu. Haydar Kutlu yoldaşın açış konuşmasının geniş bir özetini 2. sayfamızda bulacaksınız.

TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu:

DEMOKRASİ MÜCADELESİ ASIL ŞİMDİ BAŞLIYOR

TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu Yoldaşın 1986 Ülke Konferansı'nı Açış Konuşmasının Geniş Bir Özeti

1986 Ulusal Konferansımızın en önemli bölümünü oluşturan Ülke Konferansımızı açıyorum. Konferansımız, katılan siz delegelerle ülke düzeyinde parti örgütlerimizi tam temsil ediyor. Yalnızca bir yoldaş katılması gerektiği halde teknik nedenlerle katılamadı. Bazı örgütlerimiz ise güvenlik nedeniyle konferanslarını ayrı biçimde gerçekleştirecekler.

Ülke Konferansımızın TKP'nin ve işçi sınıfımızın mücadele tarihi içinde alacağı yeri hepimiz bilincindeyiz. Ve bu toplantımız "Demokratik Türkiye Daha Güçlü TKP" mücadelemize yeni ve güçlü bir ivme kazandıracağının da farkındayız. Konferansımızda bunun heyecanını ve sorumluluğunu taşıyoruz.

Toplantımızı zor koşullar altında gerçekleştirdik. Rejimde köklü bir değişiklik olmadığı gibi, devlet terörü, işkenceler hâla sürüyor. Arama taramalar tekrar yoğunlaşmış durumda. Bu koşullarda temel parti örgütlerimizin konferanslarını ve bu konferansların seçtiği delegelerle şimdi yaptığımız Ülke Konferansımızı, sız delege yoldaşları ve titiz bir çalışma ile bu toplantının teknık hazırlığı ve güvenliğini sağlayan tüm yoldaşları yürekten kutlarım.

Böylesi ağır koşullarda bu toplantıyı ülkemizin bir işçi yatağında gerçekleştirebilmemiz, partimizin gelişme düzeyinin bir göstergesidir. Bu nedenle başarı ülke içinde ve dışında, zindanlarda, gizlilikte partimizin gelişmesi için emek harcayan, mücadele veren tüm yoldaşların ortak eseridir.

Böyle bir günde, partimizi canı ile koruyan Deniz yoldaşımız ilk aklımıza gelen oluyor. Artık hepimiz iyi biliyoruz ki eğer o partiye bağlılığın, yiğitliğin dev örneğini vermiş olmasaydı bugün partimiz çok zor durumlarda ve çok gerilerde olurdu. Aramızdaki bu boş sandalye bir semboldür. Deniz yoldaş yüreğimizdedir, bilincimizdedir.

Bu günde, partimizin kurucusu Mustafa Suphi yoldaştan başlayarak tüm parti önderlerini, I.Bilen yoldaşı, Şefik Hüsnü ve Zeki Baştımar yoldaşları anıyoruz.

Sizleri işçi sınıfı yolunda, Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi uğruna emeğini, canını vermiş komünistlerin ve ülkemizin, halkımızın aydınlık geleceği, barış, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için canını vermiş tüm devrimciler ve tüm ilericiler için saygı duruşuna davet ediyorum.

* * *

Zamanı çok iyi kullanarak toplantımızı hem verimli hem de güvenlik nedeniyle en kısa zamanda bitirmek zorundayız. Böyle olsa da bu toplantımızın önemi üzerine bir kaç söz söylememe izin verin.

Yıllar önce, kısa süren legal çalışma dönemi sonunda burjuvazi TKP'yi anti demokratik olarak kapattığında partimiz burjuvaziye şöyle seslenmişti: "Beyler, işçi sınıfı yok olmadığı sürece TKP'yi de yokedemezsiniz". Bu gerçeği 12 Eylül darbesinin ardından bir kez daha haykırdık. 1983'de toplanan 5. Kongremiz gösterdi ki "TKP yaşıyor, savaşıyor, güçleniyor."

Bu Konferansımız herşeyden önce bu gerçeği bir kez daha ve tartışılmaz biçimde doğruluyor.

Toplantıya katılan bizleri tutuklamayı, toplantımızı dağıtmayı başarsalar, yeni yeni tutuklamalara girişseler bile artık sınıf düşmanlarımız için çok geçtir. Bundan böyle yığınların içindeki köklerimize kanlı ellerini uzatamayacaklardır. Eğer bunu başaramamış olsaydı bu toplantımız erken atılmış bir adım ve serüven olurdu.

Bu nedenle Ülke Konferansımızdan şöyle sesleniyoruz: "1986 Ulusal Konferansımızla TKP şimdi daha da güçlüdür. Daha da güçlenecek olan partimiz Demokratik Türkiye'nin güvencesi olacaktır."

Bu konferansımız sözümüzle işimizin arasında daha yüksek bir uyum sağlama kararlılığımızın da kanıtlanması oluyor. TKP illegal koşullar altında çalışmak zorunda olduğu halde parti içi demokrasiyi işletiyor ve demokratik merkeziyetçiliği daha da geliştirmeye çalışıyor. Sizler temel parti örgütlerimizin konferansından seçilerek geldiniz. Seçim ilkesini de özgün biçimde uyguladık. Eğer partimiz konspiratif yapısını sağlamlaştırabilmiş, ideolojik, politik, örgütsel, moral birliğini pekiştirebilmiş olmasaydı bunu gerçekleştiremezdik.

Üstelik sizler burada yalnızca parti örgütlerimizin görüşlerini dile getirmiyorsunuz. Tezlerimizin yakın çevremizde, yığınlar içinde ilk tartışmasını yaptınız, onların görüşlerini aldınız. Burada işçi sınıfımızın yığınların nabzı atıyor.

Nihayet bu toplantımız, faşist diktatörlük koşulları altında toplanarak, diktatörlüğün tüm baskı ve yasaklamalarına karşı demokratik direniş ruhunun maddeleşmiş bir ifadesi oluyor.

* * *

Biz Konferans çalışmalarımızı sürdürürken 1986 ara seçimi gündeme geldi. Bugünlerde seçim sonuçları üzerinde çeşitli yorumlar yapılmaktadır. İlerici çevreler içinde sonuçlar üzerine karamsar değerlendirmeler yapılıyor. Sol kaybetti, sağ kazandı deniyor.

Böylesi yorumlar gerçeği yansıtıyor mu?

Karamsarlığa kapılanlar gerçekte aşırı iyimserler ve durumu yanlış değerlendirenlerdir.

Yenilen ve ağır bir darbe yiyen faşist diktatörlüktür. ANAP hükümeti büyük bir oy kaybına uğrarken diktatörlüğe karşı muhalefet güçleri oy oranlarını bir önceki seçime oranla arttırdılar. % 62 oy kazandılar.

Türkiye'de şimdi yeni bir durum vardır. ANAP hükümetinin halkın özgür iradesine dayanmayan meşru olmayan bir azınlık hükümeti olduğu kanıtlanmıştır. Halkımız ve demokrasi güçleri bu demokrasi ve halk düşmanı hükümeti istifaya çağırmalıdır. Parti ve seçim hesapları nedeniyle erken seçim isteminden geri durulmamalıdır. Bu halkın istemine ters düşmek olur bu hükümetin işbaşın da kaldığı hergün ülkemiz için kayıptır.

Özal, bu seçim referandum olacak diyordu. İşte referandum. Halkımız baskıya, devlet terörüne, işkencelere hayır, yasaklara hayır, kemer sıkma politikasına hayır, ABD emperyalizminin iç işlerimize karışmasına hayır, militarizme hayır, politik partilerin, demokratik örgütlerin kapatılmasına, parlamentonun feshedilmesine, anayasanın kaldırılmasına, politika yasaklarına, kısaca diktatörlüğe hayır, demokrasiye evet demiştir.

İşte asıl gerçek budur. Solun nefes bile alamadığı yerde, seçimlerde mücadele nasıl sağ ile sol arasında olabilir. Özal bile sonuca "sağın zaferi" diyemiyor. Karşısındaki "kutsal ittifak"tan sözediyor.

Sol değil sosyal-demokratlar kaybetti demek de doğru değil. Kuşkusuz SHP'nin ve özellikle DSP'nin çok ciddi hataları vardır. DSP demokrasi adına sorumlulukla davranmamıştır. Umarız ki, bundan böyle hatalarından ders alırlar. Kolay yolları seçmenin anti-komünist önyargıları gıdıklamanın kendilerine de yarar getirmediğini kavrar ve demokrasi güçleri arasında doğru bir tutumla yerlerini alırlar. SHP ise Özal'ın taktiğinin kurbanı olmuştur. Sürekli istikrar nutukları atan Özal'ın etkisini kırmak için SHP ağır başlı muhalefet adı altında zayıf bir muhalefet yapmıştır. Sorun bir üslup, iyi nutuk atma sorunu değildir. Sorun Evren-Özal rejimi altında inleyen halkın öfkesini dile getirebilmekti. Sorunları köşeli koymaktı. Sorunların adını koymaktı. DYP'nin aksine SHP "devri sabık yaratacağız" diyemedi. Yani 12 Eylülcülerden hesap soracağız demedi, militarizme karşı olduklarını açık bir dille ortaya koyamadılar, bir alternatif sunamadılar.

Bu eksikliklerine rağmen gerek SHP'li gerek DSP'li üyeler bir dizi baskı ve tehditle karşı karşıya kaldılar. Bütün bunlara rağmen SHP işkenceler ve yolsuzlukların açıklanmasında cesur çıkışlar yaptı.

Kaldı ki SHP'nin oylarında bir gerileme de yoktur. Gerçekçi olmayan umutlar beslendiği, büyük bir oy patlaması beklendiği için sonuçlar şaşırtıcı gelmiştir.

12 Eylül zorbalığı en başta ve en şiddetle işçi sınıfına saldırdı. İşçi ve sendika önderlerini tutukladı. DİSK'i kapattı. Türk-İş üzerinde baskı uyguladı. Marksist sol üzerinde terör estirdi. İşçi sınıfının henüz politik mücadele arenasına aktif olarak çıkmadığı durumda mücadeleyi sağ ile sol arasında görmek için safdil olmak gerek.

Çizgiyi doğru yerden çekmek gerek. TKP daha 12 Eylül'ün ilk gününden beri mücadelenin diktatörlükle diktatörlüğe karşı güçler arasında olduğunu söyledi. Burjuva muhalefet partilerini bugünkü isimleri ile söylersek SHP, DSP, DYP, RP'yi diktatörlüğe karşı güçler arasında gör-

---

ATILIM

1986 ÜLKE KONFERANSI TOPLANDI

Demokrasi Mücadelesi Asıl Şimdi Başlıyor

ATILIM ÜLKE KONFERANSI ÖZEL SAYISI ÇIKTI

Türkiye'de yapılan konferansın duyurusunu ve Haydar Kutlu yoldaşın konferansı açış konuşmasıyla konferansın halkımıza çağrısını içeren ATILIM özel sayısı ülkede geniş dağıtıldı.

...dük. Bu güçler arasında diyalog ve işbirliğinin zorunluluğunu durmaksızın tekrar ettik. Görüşlerimizi bu partilerin tabanlarına da anlatmaya, farklı politik görüşlere sahip işçi ve emekçileri birleştirmeye çalıştık. Pek çok yerde somut sonuçlar aldık. Bunun en somut örneği Türk-İş' in İzmir mitingi oldu.

Sol içinde bazı dostlarımız bize sordu. DYP demokrat mıdır? Yanıtımız şu olmuştu: Diktatörlüğe karşı çıkan her güç istese de istemese de demokrasiye hizmet eder. Çünkü ortak düşman diktatörlüğü zayıflatır. Biz hiç bir gücü bize karşı tutumuna göre, subjektif ölçülere göre değerlendirmiyoruz. Somut koşullara göre baş düşmana karşı tutumları ile değerlendiriyoruz. Söyledikl erinde samimi olup olmamaları ise mücadelenin daha sonraki etabının sorunudur. Elbette bu politik güçlerin sınıfsal karakterlerini unutmuyoruz. Bu nedenle onları genel olarak değil demokrasi mücadelesinde adım attıkları ölçüde değerlendiriyoruz. Eğer komünistler baskı altında olan kendi karşıtlarının da haklarını savunmazsa gerçek demokrat olamaz.

Seçim sonrası yeni durum şudur: Evren-Özal rejimi ağır bir yenilgi almıştır. Artık gerilemededir. Partimiz seçim sonuçlarının halkın eğilimi, politik güçler oranındaki değişmenin derecesi ve dış koşullar açısından rejimde bir çözülme sürecini başlatmaya yetip yetmeyeceğini etraflı biçimde değerlendirecektir. Ancak diktatörlüğe karşı, demokrasi isteyen güçler lehine bir gelişme olduğu kesindir.

Ne var ki, ANAP hükümeti kendiliğinden gitmeyecektir. Rejim kolay teslim olmayacaktır. Öte yandan seçim sonuçları demokrasi güçlerinin çok önemli zayıflıklarını da ortaya koymuştur.

Diktatörlüğü geriletmeye yeten burjuva muhalefet partilerinin ve tüm demokrasi güçlerinin kendi aralarındaki diyalog ve işbirliği demokrasinin kazanmasına yetmez, yetmeyecektir.

Tersine diktatörlük kendi rejimini tehlikede görmüştür. Şimdi rejimi ve hiç değilse onun köklerini korumak için olağan üstü çalışacak, yeni oyunlar, provokasyonlar tezgahlayacaktır.

Demokrasi mücadelesi asıl şimdi başlıyor. Asıl şimdi birlik ve mücadele gerekiyor. Kim kimi yenecek sorusunun sorulacağı etaba yaklaşıyoruz. Hesaplar çok iyi yapılmalıdır. En önemlisi küçük hesaplar bir yana bırakılmalıdır.

* * *

Başından beri demokrasinin kolay kazanılmayacağını söylüyoruz. Hiç bir parti tek başına demokrasinin kazanılmasından sonuç alamaz. Çünkü 12 Eylül 12 Mart değildir. Uluslararası koşullar 1970'lerin koşulları da değildir. Üçüncüsü 12 Eylül ile gelen diktatörlük rejiminin ekonomik, politik ve sosyal alanda 12 Eylül öncesine göre çok önemli farklılıkların doğmasına yol açmıştır. Devletin yapısı değişmiştir. Bunları temizlemek basit bir hükümet değişikliği ile de mümkün değildir. Türkiye'nin köklü bir demokratik değişime gereksinimi vardır.

Dünyamız 1970'lerin göreceli olarak yumuşamanın egemen olduğu dünyası değildir. ABD yöneticileri ve NATO başlarının silahlanma, nükleer savaş ve gerginlikleri artırma yönünde bir politika uygulamada ısrarla direndiklerini tüm dünya görüyor. Hemen yanıbaşımızda Ortadoğu'da savaş ve gerginlik tırmanıyor. Türkiye Evren-Özal rejimi işbaşında olduğu sürece her an ABD' nin istekleri doğrultusunda sonu belirsiz bir serüvene itilebilir, sıcak savaşa sürüklenebilir.

Sürekli akılda tutulması gereken en önemli nokta ABD'nin uyguladığı insanlık dışı ve savaş kışkırtıcı bu politikanın gelgeç olmadığıdır. Tüm çabalara rağmen kapitalist dünya bunalımdan kurtulamıyor, durgunluk sürüyor. Bu nedenle iççelişkileri daha da derinleşiyor. ABD bunalımı, askersel üstünlük elde etme tutkusunu terketmeden ve bu yolla aşmaya çalışıyor. Şu anda ABD yönetimi tamamen askersel sanayi kompleksinin elindedir.

İşte bu nedenledir ki, barış mı savaş mı sorunu bugün insanlığın bir numaralı sorunu olmaya devam ediyor. Ve yine bu nedenle, aynı zamanda barışın sosyalizmin doğası gereği olması nedeniyle Sovyetler Birliği tüm dünyanın açık biçimde gördüğü gibi ABD'nin tüm diretmelerine, uzlaşmaz tutumuna karşın üst üste barış girişimi yapıyor. İnsanlığın geleceği ile ilgili sorumluluk taşıdığını kanıtlıyor. İnanıyoruz ki, henüz sosyalizmi benimsemiş olmayanlar da komşumuz Sovyetler Birliği ve tüm diğer sosyalist ülkelerle iyi komşuluk ilişkileri içinde olmanın yalnızca ülkemizin çıkarına olduğunu görebilirler.

Barış sorunu halkımızı yalnız tüm insanlığın ölüm kalım sorunu olması nedeni ile ilgilendirmiyor. Barış sorunu ülkemizde yalnız nükleer roketler sorunu da değildir. Ülkemiz için barış sorunu rejim sorunudur, demokrasi sorunudur, barışçı bir dış politika sorunudur ve ülkenin kalkınması sorunudur.

ABD emperyalizminin bizim gibi gelişmekte olan ülkelere yönelttiği askersel, politik, ekonomik dayatmaları bu ülkelerde sınıf mücadelesine yeni çizgiler kazandırıyor. Burada bu çok önemli konuyu etraflı açmama zaman elvermiyor. Şu kadarını söylemeliyim: Emperyalizme karşı yeniden ulusal kurtuluşçu bir uyanış bilinci gelişiyor. Ülkelerin ekonomik kalkınması, işsizliği azaltma, dış borçlar gibi sorunlarda, tekellere karşı mücadelede emperyalizmle yüzyüze geliniyor. Baş düşmanın ABD emperyalizmi olduğu görülüyor. Bu durum geleneksel sağ içinde ayrışmalara neden oluyor. Bir kanat uluslararası finans kurumlarının ekonomik dayatmalarını uygulama, ABD'nin her dediğine evet deme yani tam işbirlikçi konuma geliyor. Diğer kanat ise şu ya da bu ölçüde emperyalizme karşı çıkıyor. Barış yanlısı hareket çığ gibi büyüyor, yığınsallaşıyor, bunun yanısıra yığınsal demokratik hareketler yükseliyor.

ABD yükselmekte olan ulusal kurtuluşçu, anti-emperyalist, barış ve demokrasi hareketlerini durdurmak için bilinen zorbalık, gerginlikleri artırma politikasına hız verirken, öte yandan yeniden "terör" tehlikesi gerekçesi ile gelişen ulusal kurtuluş hareketlerini boğmak ve demokratik hareketleri frenlemeye, bizim gibi ülkelerde ve Batı Avrupa'da polisiye şiddeti, devlet terörünü egemen kılmaya çalışıyor.

1982 yılında işkenceyle katledilen TKP MK üyesi Deniz yoldaşın kabrine TKP Türkiye Parti Örgütleri Ulusal Konferansı delegeleri adına bir çelenk kondu. Komünistler canıyla partimizi koruyan Deniz yoldaşımızın ve yitirdiğimiz öteki yoldaşların anısını her zaman canlı tutacaklar.

TKP defalarca açıkladı ki, biz teröre karşıyız. Haklı da olsa bu yolla hiç bir dava kazanılmamıştır. Ama öte yandan terör de bir hayalet degil dir. Terör bir yandan CIA tarafından hazırlanıyor, diğer taraftan ulusal özgürlüklerin ABD ve Israil tarafından zorbaca çiğnenmesi -amaçları haklı bile olsa olumsuz sonuçlara yol açan- teröre ortam hazırlıyor. Baş terörist ABD'dir, Libya'ya saldırarak bunu bir kez daha kanıtlamıştır.

Ülkemizde diktatörlüğe karşı demokrasi mücadelesini işte bu çerçevede görmek gerekiyor. Karşımızdaki düşmanı asla hafife almamalıyız.

Demokrasi mücadelesinin bundan sonraki etabının başarısı için sağlam gerçekçi, tutarlı bir alternatif ortaya koyabilmek için şu sorulara açık yanıt gerekiyor:

1. Bizim gibi ülkelerde demokrasilere tehdit nereden geliyor?
2. Demokrasi nedir?
3. 12 Eylül 1980'den bu yana altı yıl içinde ülkemizde neler değişti?

Birinci soruya artık yanıt vermiş oluyoruz. Bu tehdit, emperyalizmin en saldırgan, en sömürücü çevrelerinden yani ölüm tacirlerinden onların egemen olduğu ABD yönetimi ve NATO başlarından geliyor. Onlarla bütünleşen militarizmden, emperyalizmle tam işbirliği içinde olan bir avuç işbirlikçi tekel, yani vurguncu talancı, yani ulus ve halk düşmanı güçlerden yani işbirlikçi oligarşiden geliyor. Öyleyse baş düşman geleneksel sağ değil işte bu güçlerdir. Bu nedenle demokrasimiz barışın korunmasına dayanan, ulusal anti-emperyalist ve bağımsız ekonomik gelişmeye dayalı olmak zorundadır.

* * *

Demokrasinin ne olduğunu anlamak için ne olmadığını yaşamak gerekiyordu. 12 Eylül halkımıza bu fırsatı verdi. Yığınlar kendi öz deneyleri ile ve bizim de yardımımızla demokrasinin ne olduğunu daha iyi kavrayacaklardır. Bu rejimin demokrasi olmadığını artık herkes söylüyor. Ama demokrasinin ne olduğu konusunda yeterli açıklık yok.

Demokrasi yalnızca bazı hak ve özgürlüklerin varlığı demek değildir. Eğer bu özgürlükler işçi ve emekçi sınıfların iktidarda, yönetimde ağırlık koymalarına hizmet etmiyorsa yalnızca bu özgürlüklere bakarak demokrasi değerlendirilemez. Çünkü demokrasi esas olarak rejim sorunudur. Toplum bilincinin gelişme düzeyine bağlı olarak toplum çoğunluğu bugün nasıl bir politik rejim altında yaşamak istiyor? Buna yanıt verebildiği ölçüde o rejim demokratiktir.

Somut olarak ülkemizde bugün yalnızca emeğin özgürlüklerini tanıyan bir rejimin toplumun çoğunluğunun özgürlüklerine uygun düştüğü söylenemez. Eğer iflah olmaz bir hayalci değilsek toplum bilincinin henüz bu noktada olmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Ne var ki, öte yandan artık çağımızda işçi sınıfının ekonomik, sendikal, politik özgürlüklerini tanımayan bir rejime de demokrasi denilmiyor. Ayrıca ülkemizde işçi sınıfımızın ve emekçilerin toplumun politik yaşamındaki rolleri azımsanmayacak bir ağırlık kazanıyor.

Bir önemli nokta da şudur: "Sosyalistler ve hatta komünistlerin konuşabilecekleri ve hatta örgütlenebilecekleri asgari ölçüde bir demokrasi olsun. Biz demokratik özgürlükleri adım adım genişletiriz" diye düşünen sol çevreler var. Bu düşünce tarzı yaygındır. Kuşkusuz eğer başka seçeneğimiz yoksa bu da bir şeydir. Ancak böyle düşünen çevreler kısıtlı koşullar altında çalıştıkları halde sınıf mücadelesinin ileriki etaplarını yakın hedef olarak önlerine koymaktan hoşlanıyorlar. O zaman bakın ne oluyor: Sosyalistler demokrasi denilen o rejimde yalnızca bir süs olarak kalıyorlar. Kuşkusuz işçi ve emekçi sınıfları etkilemede az ya da çok bir rol oynuyorlar ve bu rolü biz küçümsemiyoruz, ama sonuçta işçi sınıfına son derecede geri ve beklemede bir rol verilmiş oluyor. Daha bu günden ülke yönetimine, rejime ağırlık koymaları gerçekleşmiş olmuyor.

İşte tam bu noktada TKP yeni ve oldukça farklı bir yaklaşım, görüş getiriyor. TKP işçi sınıfının eline güncel bir politika vererek daha bugünden işçilerin, emekçilerin iktidara ağırlıklarını koymalarının yolunu açmaya çalışıyor.

İşçi sınıfımız eğer bugün önüne halk demokrasisi, sosyalist demokrasi ya da bir devrimle gerçekleşe-

cek devrimci demokrasi hedefi koyarsa bu hedef için mücadelede yalnız kalır. Oysa bizim önerdiğimiz Ulusal Demokrasi için işçi sınıfı çok geniş bağlaşıklık kurabilir ve daha önemlisi onun bağlaşıkları işçi sınıfının ağırlığı olmadan böyle bir demokrasinin gerçekleşemeyeceğini çok daha açık görebilir. İşte bu günden iktidara talip olmak, aday olmak bu demektir. Böyle bir politikayı ancak iktidara talip olan bir politik güç ortaya koyabilir.

Ülkemizin 12 Eylül rejimi ile her alanda dev boyutlarda artan sorunlarının nasıl çözüleceği ya da çözümün ne denli zor olduğu düşünülürse sanırız sorun daha iyi anlaşılır.

Ekonomik, sosyal sorunları artık bilmeyen yok. Korkunç boyutlar alan işsizlik, dış borçlar, çöküşe sürüklenen ekonomi, ancak en geri ülkelerde görülebilen hastalıkların yaygınlaşması, ülkemizin geleceği ve genç kuşakların eğitimi, yetişmesi açısından üzerinde önemli durulması gereken kültürsüzleşme, ahlak yozlaşması, ve daha nice sorunlar.

Öte yandan devletin yasal, idari yapısı köklü biçimde bu rejimin dayanakları haline getirildi. Diktatörlük anayasası, çıkarılan bir dizi gerici yasa, valilere tanınan olağanüstü yetkiler, her yönden güçlendirilen polis yarın demokrasi denilecek rejimi bir polis devleti haline getirmeye yeter.

İşte tam bu gerici yönde Türkiye' nin 12 Eylül öncesine göre köklü biçimde farklılaştırılması demokratik bir rejim konusunda kolay başarı hayallerine yer bırakmıyor.

* * *

Bu söylediklerimiz gerçekleri görmek içindir. Yoksa demokrasi konusunda umutsuz değiliz. Ancak başarı gerçekçi politikalar ve ona dayanan cesur bir mücadele ile mümkün. Tersine duruma böyle bakarak her zamankinden daha fazla umutluyuz. Dahası birçok kez söylediğimiz gibi şimdi Türkiye bugüne dek yaşamadığı ölçüde geniş bir demokrasiye kavuşabilir. Bu nedenle sol ve demokrasi güçleri çok önemli fırsatları elinden tutuyor.

Diktatörlüğe karşı olan ve kendi anlayışları, sınıfsal temelleri gereği sınırlı da olsa geleneksel sağ çevrelerden, sosyal demokrat, marksist sola kadar geniş güçler demokrasi istiyorlar. İşçi sınıfımız, emekçi halkımız, Kürt ulusu şimdi demokrasi konusunda daha bilinçlidir.

Deniliyor ki, şimdi yakın olasılık ANAP ile DYP birleşecek ve iktidara geleceklerdir. Kuşkusuz böyle bir sonuç olasılık dışı değildir. Ancak DYP ile ANAP arasındaki çelişki sıradan değildir. DYP, ANAP'ın ekonomik programından rahatsız olan tekel dışı sermayenin ve ağırlıkla onların kontrolündeki köy kesimlerinin oylarını almıştır. ANAP kadroları geleneksel sağdan farklı olarak ülkemizin şimdiye kadar görmediği en işbirlikçi, en anti ulusal halk düşmanı bir kadrodur. Özal hükümeti gitse bile bu kadro kalacaktır. Çünkü emperyalizmin bu yeni kadroya gereksinimi vardır. Ne var ki sonuçta her iki kesim de sermayenin kanatlarıdır. Aralarındaki çelişki uzlaşmaz değildir. Ancak sorun başkadır.

Yakın gelecekte solun seçimlerde bir zafer kazanması ve ezici çoğunlukla iktidarı alması söz konusu değildir. Ama sol ve tutarlı demokrat güçler geleneksel sağ içinde kimi çevrelere 11 Eylül'den daha ileri bir demokrasi anlayışını kabul ettirebilirler.

Bunun yolu önce özellikle solun demokrasi sorununa yeni ve geniş bir açıdan bakmasıdır. İkincisi birleşik yığınsal demokratik hareket, halk hareketi yaratmaktır.

Fabrikalarda, işyerlerinde, okullarda, mahallelerde, köylerde, sendikalarda, meslek odalarında, basın, sanat, kültür çevrelerinde, belediyelerde ve hatta devlet dairelerinde muhalefet güçlerinin birliği ve ortak eylemi sağlanabilir. Sol güçlerin birliği daha geniş demokrasi güçlerinin birliğini hızlandırabilir.

Birleşik, yığınsal demokratik hareket tek tek her alanın somut istemleri etrafında örülmelidir. Ancak aynı zamanda Evren-Özal diktatörlüğüne karşı gerçekçi bir demokratik alternatif, bu rejimden çıkış yolu, ülkenin kurtuluş yolu üzerinde birleşmelidirler.

TKP başından beri birlik politikası ile bu amaca hizmet ediyor. Bir dizi konferanslarda ve bu konferansımızda tartıştığımız Barış ve Ulusal Demokrasi Programı bunu amaçlıyor.

Böyle bir programın etki gücü ve yaşama geçmesi durumda iyiye doğru köklü bir dönüşün mümkün olduğunu kanıtlamasındadır. Böyle bir programda biz ilan ediyoruz ki, sorunların çözüm yolu ve onu gerçekleştirecek güçler vardır.

Biz bu rejimden çıkış yolunu, bu rejimden rahatsız olan herkesle birlikte bulmak istiyoruz. Ortaya koyduğumuz görüşlerin tartışmasız mutlak doğrular olduğunu söylemiyoruz. Tersine böyle kapsamlı bir tartışmanın gerçekleşmesine hizmet etmek istiyoruz. Hiçbir çevreye tartışmak için öne sürdüğümüz tezleri esas almaların da dayatmıyoruz. Özetle biz böyle düşünüyoruz, siz nasıl düşünüyorsunuz diyoruz.

Barış ve Ulusal Demokrasi Alternatif Programımız, bu rejime karşı olan ve hatta kendisi bugün fiilen aktif muhalefet konumlarında olmasa bile, çıkarları nesnel olarak bu rejimle çelişen tüm sınıf ve katmanların özgürlüklerini, ortak çıkarlarını dikkate alıyor.

Bu ortak çıkarlar etrafında gerçekleşecek demokrasi, ülkemizin şimdiye kadar hiç yaşamadığı kadar geniş tabanlı ve geniş özgürlüklere dayalı bir politik rejim getirecektir. Aynı zamanda bu geniş taban ve geniş özgürlükler böyle bir rejimi korumanın da güvencesi olacaktır.

Böyle bir rejim barışın aktif savunucusu olmalı, ülkemizi bugünkü durumun tersine, bölgemizde savaşın değil, barışın köprüsü durumuna getirmeli, ülkede tüm komşularımızla eşit haklı ilişkilere dayalı barışçı bir dış politika egemen olmalıdır.

ABD'nin bölgedeki çıkarlarının bekçisi olmamalıdır Türkiye. Dış politikamızda, ulusal savunma anlayışında kollektif güvenlik fikri egemen olmalıdır. Kendi çıkarları ile birlikte, tüm komşu ülkelerin ve öteki devletlerin güvenlik çıkarlarını birlikte düşünmenin zorunlu olduğu görülmelidir. Böylesi bir yaklaşım temelinde ABD'ye karşı ulusal bağımsızlığımız ve ulusal egemenlik haklarımıza ödünsüz sahip çıkmalıyız.

Demokrasimizin gelişimi sık sık askersel darbe ve müdahalelerle kesilmemeli, militarizme karşı olunmalıdır. Bunun en etkili yolu daha bugünden 12 Eylülcülerden, işkencecilerden ve 12 Eylül vurguncularından hesap sormaktır. Faşist odaklar dağıtılmalı, devlet dairelerinden, ordu ve polis içinden temizlenmelidir.

Temel hak ve özgürlükler eksiksiz sağlanmalıdır. Çağımızın demokratik düşüncesinde vazgeçilmez unsurlar olan gerçekler kabul edilmelidir. İşçi sınıfımızın, bir sınıf olarak varlığı objektif bir olgudur. İşçi sınıfı varsa, onun ekonomik, demokratik, politik özgürlükleri eksiksiz tanınmalıdır.

Komünizmi benimsemeyebilirsiniz. Ama komünist düşüncenin ve komünist partisinin yasaklı olduğu bir demokrasi düşünülemez.

Çağımızın yadsınamaz bir başka gerçeği ise başka bir ulusu ezen ulusun özgür olamayacağıdır. Kürt halkının varlığı kabul edilmeli ve ulusal demokratik özgürlükleri tanınmalıdır.

En geniş düşünce özgürlüğü yolunda atılacak ilk adım, sınırsız, genel politik affın çıkarılmasıdır.

Parlamentonun, partilerin yanısıra ülke yönetiminde, politikaların saptanmasında sendikalar, meslek örgütleri ve öteki yığın örgütleri söz sahibi olmalıdır.

Ekonomik alanda ise gerçekçi bir ekonomik politikamız olmalıdır. Eğer güçler oranı, somut durum elveriyorsa, demokrasiye bir günde geçilebilir. Ama ekonomik sorunlar bir günde çözülemez. Ekonomik strateji, dışa bağımlılığı azaltıcı, sanayileşerek büyümeyi temel alan ve büyümeyi, halkın yaşam düzeyini yükseltmek, işsizliği azaltmakla atbaşı götüren ulusal ekonominin temellerini korumayı esas alan bir strateji olmalıdır.

* * *

Partimizin temel politikası birlik politikasıdır. Demokrasi yönünde atılmış her adımı desteklemekten ve herkesle birlikte ortak mücadele vermekten korkmayacağız.

Temel örgütlerimizin konferansları gösteriyor ki, bu politikamız artık anlaşılmıştır. Ancak pratiğe geçirmede her alanda aynı başarının gösterildiğini söyleyemem.

Parti örgütlerinden sorumlu yönetici yoldaşlarla görüştüğümde bu yönde çok olumlu adımların yanısıra az da olsa hâlâ eski kafa ile çalışıldığını da gözlemledim. Bu tür yanlışlara derhal son vermek gerekir. Özellikle sendikalarda ufak bile olsa birlik politikamızla bağdaşmayan tutumlara izin verilmemelidir.

* * *

Bir noktada daha uyarı yapmak istiyorum. Legalist hayallere de yer verilmemelidir. Özellikle partimiz dışında, ortamın biraz yumuşaması bu tür hastalıkları canlandırıyor.

Şu unutulmamalı. Bizden daha fazla hiçbir politik güç legalitenin önemini ta yüreğinde duyamaz. TKP 64 yıldır illegaldir. Ama illegal olmayı biz istemiyoruz. Eğer her on yılda bir işçi sınıfının mücadelesinin kesilmesine razı olacaksak, egemen sınıfların "yasakladım" demesine boyun eğecek, sonra "şimdi ortaya çıkıp solculuk oynayabilirsiniz" demesine onursuzca katlanacaksak, o zaman hiç kuşkusuz, her koşulda mücadeleyi öğrenmek gerektiren bu zor sanatı seçmek gereksizdir.

TKP'nin illegal mücadelesini kavrayamayanlar şunu da düşünmelidir:

Demokrasi için direniş ruhu olmadan hiçbir zorbalık dize gelmemiş, özgürlükler kendiliğinden kazanılmamıştır.

Direniş ruhu öyledir ki bazen bir duvara yazılmış iki sözcükte sembolleşir. Yaşasın Özgürlük, Yaşasın Demokrasi sözcüklerinin yazıldığı duvarların dibinde nice ilerici, demokrat, devrimci, komünist can vermiştir.

Direniş bazen el kadar bildirinin, gazetenin fabrikalarda, mahallelerde, okullarda elden ele dolaşmasıdır. Direniş, bazen cızırtılı bir radyonun sesinde yansır. Bazen de kahraman Şili halkının yazdığı destanda olduğu gibi, Güney Afrika'da, Pakistan'da olduğu gibi milyonların sokağa dökülmesidir. Demokrasi için direnişin biçimleri, somut koşullara bağlı olarak farklı farklı olabilir, ama önemli olan özü, direniş ruhudur.

12 Eylül 1980'den beri irili ufaklı, bilinen-bilinmeyen nice direnişler oldu. Zindanlardan, tutuklu ailelerinden yükseldi direniş sesleri. Bu, bazen bir dilekçe, bazen açlık grevleri oldu. Gerçekleri iki satırla da olsa açıklamak için, nice köşe yazarı, gazeteci direndi, aydınlar direndi. İşkenceleri gün ışığına çıkarmak bir direnişti, yurt dışında cuntayı yalıtlamak için gece gündüz, aralıksız sürdürülen kampanyalar direnişti.

Kendilerine politika yasağı konulan politikacıların bu yasağı paramparça etmeleri direnişti.

Bunların hangisi diktatörlüğün yasalarına uygundu, yani yasaldı.

TKP dün de, bugün de halkımıza gerçekleri açıklamak, onun mücadelesine yardım etmek için örgütlülüğünü korudu ve geliştirdi. Bizim mücadelemiz, tüm demokrasi güçlerinin mücadelesi içindir.

Zorluklar çabuk unutulmamalıdır. Hangi politik görüşte olursa olsun her direnişçiye, her direnişe sahip çıkılmalıdır.

Demokrasi mücadelemizin bundan sonraki etabının başarısı, demokratik direniş ruhunun yığınlar içinde ve her alanda parlamasına, bir özgürlük meşalesine dönüşmesine bağlıdır.

* * *

Tek sözle partimiz güçleniyor. TKP'nin güçlenmesi, bir yandan demokrasi güçlerinin birliği için aralıksız çabalar içinde gerçekleşecektir. Öte yandan uzun erimli, konspiratif bakımdan sağlam parti örgütlerimizi toplumun her kesimine yayma görevini, yani bugün ve yarının görevi olarak sabırla yerine getireceğiz.

Güçlenen TKP, demokratik birliğin, birleştiren, motor gücü olacaktır. İşçi sınıfımızın devrimci partisi TKP, ülkemizin en eski partisi olarak binleri, onbinleri, değil, milyonları bağrına çekmeyi başaracaktır. Ülkemizin, halkımızın kaderinin değişmesinde kesinlikle söz sahibi olacaktır.

Zor günlerin savaşçıları, sizler hepimiz bunu gerçekleştirecek güce sahibiz.

Yaşasın Demokratik Türkiye,

Yaşasın Demokrasi Güçlerinin Birliği,

Yaşasın Marksizm-Leninizm ve Proletarya Enternasyonalizmi,

Yaşasın TKP.

TKP 1986 ULUSAL KONFERANSI

ATILIM bir önceki sayısında İç Anadolu ve Orta Karadeniz parti örgütü konferansı belgelerine geniş biçimde yer verdi. Bu sayıda, yine, Türkiye Parti Örgütleri Ulusal Konferansı'na katılan delegelerin seçildiği İstanbul, Ege, Türkiye Kürdistanı, Akdeniz, Marmara, Trakya parti örgütleri çerçevesinde yapılan konferansların belgelerine yer veriyor. Bu konferanslarda, partisiz işçi, kadın ve gençlik konferanslarında ve bir dizi başka konferansda dile getirilen görüşleri, öneri ve eleştirileri, alınan kararları önümüzdeki sayılarda da yayınlamaya devam edeceğiz. Aynı şekilde, parti organları yazışma adresi kanalıyla iletilen görüşler de Atılım'da yer alacaktır.

Bir parti örgütü tutanaklarından

Konferans katılamayan ...yoldaşın eksikliği ile ...yoldaşın katılmasıyla toplandı. Katılamayan yoldaşların görüşlerinin daha sonra tek tek alınarak iletilmesi kararlaştırıldı. Kendi alanlarından delege seçilerek konferansa katılan yoldaşlar geniş bir tartışmadan sonra şu kararları aldılar:

Konferans;

– 1986 Ulusal Konferansının partimizin gelişip güçlenmesinde ileriye doğru bir adım olacağı inancıyla Ulusal Konferansı coşkuyla selamlıyor.

– Bu yapılana benzer toplantıların zaman zaman tekrarlanmasını, böylelikle parti içinde deneyim aktarımının daha canlı hale gelmesini, denetimin güçlendirilmesine yardımcı olunmasını, bir öneri olarak üst organlara iletilmesini istiyor.

– Yayın dağıtımının alanımızda ivedilikle iyileştirilerek düzenli hale getirilmesini kararlaştırıyor. Böylelikle alanda yığın potansiyelini harekete geçirmek daha kolaylaşacak, parti içinde kan dolaşımı hızlanacaktır.

– Delegeler bundan böyle parti organlarına daha fazla haber ve yazı göndermeyi, çevrelerini de bu konuda özendirmeyi kararlaştırmışlardır.

– Konferansa katılanlar alanda ortaya çıkan kadro eksikliğini yeni örgütlenmelerin yanısıra daha enerjik, daha sıkı ve dinamik çalışarak giderilebileceği, bunun yolunun da disiplini ve denetimi güçlendirmekten geçtiği sonucuna varmışlardır.

– Konferansa katılanlar partinin önünde duran temel sorunlardan biri olan yöneticiliği güçlendirme sorununun somut perspektife ve denetime bağlı olduğu görüşünden hareketle, bu konuda her türlü liberalizme son verilmesi gerektiğini saptamışlardır.

– Konferans parti içi yaşamda tüzüğün yol gösterici olduğu ilkesinden hareketle parti tüzüğünün daha net kavranıp özümsenmesi için çalışmalar yapılmasını kararlaştırmıştır.

Bir bölge komitesinden

100. yıl tezlerini daha önce dar bir çerçevede tartışabilmiştik. Bu tezleri ise, geniş bir çevrede yığın ilişkilerimizi politik etki alanımızı geliştirici yönde bir tartışma ile ele almayı hedefledik.

Alanımızda çok sayıda fabrika ve bu fabrikalarda çalışan işçilerin oturduğu mahalle var. Yoğun işten atılmalar, varolan ilişkilerimizi son derece tahrip etti.

En tutarlı unsurlardan işe tekrar başladık. Nicel gelişme mevcuttur. Bunu derinlemesine de güçlendirmeye çalışıyoruz. Ama hızlı bir gelişme sağlamak kolay olmuyor. Örgütlü çalışmayı öğretmek başlı başına zaman alıyor. Tecrübe gerektiriyor.

İşten çıkarmalara karşı parti komitemiz, dayanışma sağlanmasında özel görevler üstlendi. Bölgemizin özelliği gereği buna çok önem verdik.

Toplam ...fabrikada yoğun ilişkilerimiz ve örgütlülüğümüz var. Bildiri çalışmalarını toplam ... fabrikaya yayabiliyoruz. Birçoğunda "sendikal çalışma grupları" var.

Mevcut ilişkiler ağı çerçevesinde, tezlerimiz kimi yerde sözlü, kimi yerde yazılı metin üzerinde tartışıldı. Bu çalışmayı sürdürecek ve sonuçları iletmeye devam edeceğiz.

Tezlerimizi hayata geçirebilmek için, en başta kendi yönetici organımızın içinde çalışmamızı iyileştirmemiz gerekiyor. Bunu saptadık. Kollektif çalışma, işbölümü, denetim sorunlarına özel olarak eğildik. İyi planlama eksikliğimiz var. Hem zamanı, hem işi. Moral, güven, girişkenlik, iş içinde kazanılıyor. Görev dağılımını ve sorumlulukları daha iyi belirlemeliyiz.

Tüzük ve program üzerine eğitimler yapıldı. Ama eğitim çalışmaları üzerinde daha titiz durmalıyız. Yayın dağıtım ve basım aparatımız yoktu. Şimdi eksikleri olsa da, mevcut. Parti organlarına doğrudan yazma işi baştan hiç yoktu. Bu konuda düzenlemelere gidildi.

...

Kemalistlerle ilgili bölümü dikkatle okumayanlar, söz konusu akımı fazla abarttığımızı söylüyorlar. Genellikle Kemalistler ordu içinde, belirli bir asker zümresi olarak algılanıyor.

Ekonomik ve sosyal politika alternatifimizde daha çarpıcı örnekler verilmesi isteniyor.

Toprak ve tarım reformu ile ilgili olarak önerdiklerimiz, daha geniş, ayrı bir metin olarak açıklanmalı.

Parti dışı unsurların kimileri, yalnızca reformları içeren, herhangi bir yasal partinin programından farklı olmadığı görüşünü öne sürüyorlar.

Demokrasi savaşını öne almamız, aynı çevrelerce "abartma" biçiminde niteleniyor. Bu parlamentoculuğu çağrıştırıyor dendi. Demokrasi ile sosyalizm, reformlar için mücadele ile devrim arasındaki ilişkiyi daha iyi, daha ikna edici, daha anlaşılır biçimde sürekli işlememiz gerekiyor.

Tez tartışması beraberinde canlanmayı getirdi. Tezler daha örgütlü, daha yığınsal, daha aktif çalışmayı dayatıyor.

Örgütümüzün önerisi, Kürt ulusal sorununa yaklaşırken, yalnızca Türkiye Kürdistanı ele alınmamalı. Tezlerde, belki de ondan önce parti organlarında, yığın çalışması açısından, işçi olarak, esnaf olarak, işsiz, öğrenci, kadın olarak, Türkiye'nin her yerinde Kürt emekçilere yaklaşımımız geliştirilmelidir. Bu konuda pratik çalışmalarda yeterli dikkati gösterdiğimiz söylenemez. Onları, Türkiye Kürdistanı dışında da, demokrasi savaşımına daha aktif çekmek için nelerin yapılması gerektiği üzerinde düşünülmelidir.

Bir temel örgütten

Ulusal Konferansa hazırlanırken, Merkez Komitemizin temel örgütlerle doğrudan ilişki kurmasına fabrika örgütümüz yüksek bir değer biçiyor.

Fabrika örgütümüz, 5. Kongre'den bu yana gerçekleştirdiği çalışmaları değerlendirdi. Parti politikamızın yığınlara taşınmasında karşılaştığı zorlukları, sorunları; bunların aşılması yönünde gösterdiği çabalardan çıkardığı dersleri ele aldı.

12 Eylül darbesinden sonra fabrikamızdaki işçilerin durumu şöyleydi: Çok yoğun baskı ve zorbalık vardı. Yılgınlık, suskunluk beraberinde gelmişti. İşçi arkadaşlar arasında karşılıklı güvensizlik, sendikadan uzaklaşma eğilimleri boy veriyordu. Genelde ekonomik demokratik haklarımız tek tek budanırken, işyerinde ücretsiz izin almak bile mesele olmuştu. İşçilerin viziteye çıkmaları için bile ezilip bükülmeleri bekleniyordu. Yemekler 3 tabaktan 2 tabağa inmişti.

Mevcut durumu aşmada öteki işçi arkadaşlara ancak girişken, atak, cesur bir parti örgütü yardımcı olabilirdi. Parti örgütümüz ilk fırsatta yeniden düzenlendi. Yönetim güçlendirildi. İlk toplantıda şu kararlar alınmıştı: a) İşyerine özgü sorunlar konusunda ve bunların köklü çözümüne ilişkin ajitasyon ve propaganda çalışmaları yükseltilecek. b) Kadroların ideolojik gelişimi için ola-

►

Özgürlük Parti Grubu Konferans Tutanağı'ndan

Tezlerin "Barış ve Ulusal Demokrasi Programı Hangi Güçler ve Araçlarla Yaşama Geçirilebilir?" başlıklı III. bölümü yeterince açık ve doyurucu değil. Burada, yine, yığın örgütlerine önem verilmesi gerektiği söylenerek, kitle eylemleri bu tür örgütlere kanalize ediliyor. Böylece kitle hareketleri belirlenmiş yasal sınırlara sıkıştırılıyor. Her ne kadar bu örgütler, hem tabanda hem tepede belirli yakınlaşmalar yaratıyorsa da, artık 12 Eylül öncesi durumdaki gibi olmayacağından, daha farklı, yaratıcı biçimler bulmak gerekiyor. Rejimin çizdiği sınırları aşmanın yollarını bulabilmeliyiz. Bu yığın örgütlerine paralel, ya da çeşitli konular etrafında, komiteler meydana getirmek gerekmektedir.

Öte yandan yığın eylemleri için aşama aşama yükselecek yolu bulmak ve ne olursa olsun ulusal direniş hedefinden vazgeçmemek gerekiyor. Bu rejime başka türlü son vermek olanaksızdır.

12 Eylül öncesi çalışma metodlarına ve alışkanlıklarına kendimizi yeniden kaptırmamalıyız.

Batı Berlin'de Tartışmalı Toplantı

Ekim ayı içinde Batı Berlin'de, TKP'nin Barış ve Demokrasi Programı'nın ele alındığı tartışmalı bir toplantı yapıldı.

Türkiyeli çeşitli sol parti ve grupların yandaşlarının da katıldığı toplantıyı yaklaşık 250 kişi izledi.

Toplantının düzenleyicisi yaptığı açış konuşmasında, toplantının amacını şöyle açıkladı:

"Bu toplantı, 'TKP'nin görüşlerini propaganda etme toplantısı' değildir. Bu toplantı, Türkiye'nin Barış ve Demokrasi sorununa somut ve ayrıntılı öneriler getiren, herkesle tartışmayı arzulayan bir siyasi partinin, bu önerisinin ne olduğunu anlama, sorular sorma, bu sorulara yanıtlar alma toplantısıdır."

Daha sonra, konuşmacı olarak toplantıda hazır bulunan TKP'yi Savunma Komitesi Sözcüsü ilgiyle izlenen 45 dakikalık bir konuşma yaptı. Konuşmada Barış ve Demokrasi Programı'nın ana hatlarını bu programın gerçekleştirilmesi konusunda TKP'nin öngördüğü bağlaşıklık politikasını anlattı.

Daha sonra sorulara geçildi. TKP'yi Savunma Komitesi Sözcüsü izleyicilerin sorularını yanıtladı, açıklamalar yaptı. Canlı bir tartışma havası içinde geçen bu son bölümde 20 kadar izleyici Barış ve Ulusal Demokrasi Programı'na ilişkin görüş eleştiri ve önerilerini de ortaya koydular.

Son olarak toplantının düzenleyicisi yaptığı kısa kapanış konuşmasında, bu toplantının "yalnız komünistleri değil, bütün ilerici demokrat yurtsever insanları hedefleyen, Türkiye'nin yüz karası 141. ve 142. maddelere karşı da çok anlamlı bir protesto" olduğunu belirtti.

Bir çalışma alanı

AKTİVİSTLER KONFERANSI'NDAN

– Siyasi iktidarın faşizmi kurumlaştırmasına karşın halkın muhalefetinin yükselme sürecine bağlı olarak değişen bu koşullarda barış ve ulusal demokrasi için partimizin oluşturduğu tezleri asgari programımızın koşullara uygun değiştirilmiş şekli olarak değerlendiriyoruz.

– Tezler kendi iç bütünselliğinde tutarlı ve nettir.

– Tezler gerektiği kadar detaylı olup, yoruma ve yanlış anlamaya meydan vermeyecek derecede açıktır.

– Gereken her konunun ana yönünü kavratan bir eylem klavuzu olup, bu ana konuların detaylandırılması politik çalışma sürecinde oluşturulmalı ve zenginleştirilmelidir.

– Tezler basmakalıp ya da kitabi bilgi ürünü değil, 1960'lardan sonra hızla gelişen işçi sınıfı hareketinin derin deneylerinden çıkarılmış, ayakları Türkiye toprağına basan gerçekçi bir programdır.

– 24 Ocak kararları doğrultusundaki politikaya karşı, legal partilerce oluşturulamayan ve legal partilere de yol gösteren gerçek alternatif bir programdır.

– Barış ve ulusal bağımsızlık koşulu ile başlatılarak, bu aşamada NATO'dan çıkılmasını hedef koymadan, ulusal sorunun çözümünün daha ileride olduğunu gerçeğini dile getiren; kısaca sapla samanı karıştırmayan doğru bir programdır.

– Ordu konusundaki tezler net ve kimse tarafından da yanlış yorumlanamayacak açıklıktadır.

– Çevre sorunlarını da kapsaması ile her gerçeği gören programdır.

– Dil bakımından sade olup, anlaşılması zor kelimelerden kaçınılması sevindiricidir.

– Tüm yurtseverler, demokratlar ve hatta yurtsever burjuvalar tarafından rahatlıkla kabul edilebilecek açık ve samimi bir programdır.

– Bu tezler, Ulusal Cephe ve Demokrasi Cephesi'ni toparlamaya dönük, tüm sollar için mihenk taşı olacak (birleşme için) bir programdır.

Özetle, bu program, partimizin sağlıklı çalışması, sağlıklı gelişmesi ve doğru politikalar üretmesinin doğal bir sonucudur.

Daha sıkı görev şimdi başlıyor. Halkımıza kutlu olsun!...

naklardan daha iyi yararlanılmaya çalışılacak. c) Rejimin propagandası iyi izlenerek, anında, girişkenlikle yanıtlanacak. d) Sendikasızlaşma eğilimine karşı duracak geniş bir sendika ekibi oluşturulacak.

Uzun bir süre, bu yönde kadro düzenlemesi ile geçti. Ama bu yöndeki düzenlemelerimizin meyvalarını hemen aldık. Bizdeki aktiflik, öteki ileri işçilere de yansıdı. Suskunluk kırılmaya başladı.

Sendikal çalışmada içimizdeki ve dışımızdaki sekter eğilimlerle mücadele ettik. Yalnızca sol görüşlü işçilerin değil, sendikayı savunmak isteyen işçilerin birliğini gözettik. Bu konuda dışımızdaki sol akımların yandaşı işçi arkadaşlarımızı ikna etmek için yoğun çaba gösterdik. Sonuçta, sendikal komitenin genişletilmesi yönünde belirli bir başarı sağlandı.

Fabrikada mevcut tüketim kooperatifinin, amacına uygun olarak çalışması için parti örgütümüz elden geleni yaptı, yapıyor. Bu arada, hiçbir tüzüğü, yasal zemini olmayan "dayanışma fonu" oluşturuldu. Özellikle, hastalık, işgörmezlik, sünnet ve evlenmelerde işlev yükleniyor.

İşyerimizin özelliği gereği, fabrikamızda çok sayıda kadın işçi var. Parti örgütümüz bunu dikkate aldı. Bu alanda oluşturulan özel bir çalışma grubu ile sorunların üzerine gitti. Kadın emekçilerin hedef olduğu çifte sömürüye karşı mücadele yürütürken, erkek ve kadın işçilerin birlikte mücadelesini örgütledi. Özellikle, 8 Mart'larda, bu yöndeki ilişkiler semtlere de taşındı.

Parti politikamızın radyomuzdan başka hiçbir araçtan iletilemediği dönemde, sorunlar pratik çalışmalarımıza da yansıdı. Düşünün ki, bir fabrika örgütü sadece parti içi sorunları görüşmek için toplanıyordu. Kaybedilen hakları geri almak, yöneltilen saldırıları geri püskürtmek için fabrikada yapmamız gerekenleri bir türlü gündeme alamıyorduk. Sonunda fabrika örgütü, radyo dışında hiçbir yere kulak verilmemesi kararını alarak, tekrar kendi somut çalışma alanına yöneldi.

Ne ki, bu arada, çalışma tempomuz düşmüş, örgütlü çalışma ve denetim zayıflamıştı.

Tekrar çalışmaların eski düzeyine ulaştırılması ve bunun da aşılması yönünde gereken kararlar alındı. Sendikal çalışmalara eğildik. Öteki zayıflıklarımızı aşmak için ısrarlı çaba gösterdik. Şimdi, eski canlı örgütümüze yeniden kavuştuğumuzu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Yeni Dünya Parti Grubu Konferans Tutanağı'ndan

Parti grubumuz tez tartışmalarından sonra, parti politikasını kavrama ve politik düzey açısından daha ileri bir aşamaya geldi.

A. yoldaş, "Sunuşun baştan dördüncü paragrafındaki ifadeden" ya faşizm ya ulusal demokrasi ikilemi" anlamı çıkabilir. Böylece kimi parti yayınlarında söz edilen "sancılı çözülme" gibi alternatiflerin dıştalandığı düşüncesindeyim, dedi.

A., R., F., N. ve A. yoldaşlar, "..emekçilerin devletin yönetiminde söz sahibi yapılmamış olmasının.." (s. 13,) yerine ".. emekçilerin devlet yönetimini etkileyebilecek olanaklardan yoksun bırakılmış olmasının.." şeklinde ya da benzer bir anlatımla değiştirilmesini önerdiler.

F., T., R., A. ve A. yoldaşlar "Marksist güçler", "Marksist sol" terimlerinin kimleri kapsadığının açık olmadığını dile getirdiler.

Yine eskiden "maocu" ya da "goşist" tanımlaması ile birlikte anılanların durumu nedir? "Apocu"lar, "Aybarcı"lar vb. durumunu nasıl ele almak gerekir? Yoksa kastedilen yalnızca Sol Birlik partileri mi? Ayrıca, konuya ilişkin olarak "..Marksist güçler sorumlu ve olgun bir ulusal güç olarak politik mücadele sahnesindedir" (s. 13) saptaması ne ölçüde gerçeğe uygundur?

A. ve T. yoldaşlar, "Türkiye'nin demokratikleştirilmesi için mücadeleden başka bir yoldan Kürt sorunun çözüm yolu açılamaz" (s. 39) cümlesinin, "Türkiye'nin demokratikleştirilmesi için mücadele Kürt sorununun çözüm yolunu açacaktır" şeklinde değiştirilmesini önerdiler.

Bir öğretmenden

• H.Üstün

Önümüzdeki dönem, sendikal alanda, dernekler, meslek kuruluşları, kooperatifler ve öteki tüm alanlardaki çalışmalara çok daha fazla dikkat ayırmalıyız.

Buradan hareketle bir noktaya dikkat çekmek istiyorum. Ülkemizde özellikle de 12 Eylül 1980'den sonra öğretim ve eğitim alanlarında toplumu tümüyle yıkıma götürecek bir süreç yaşanıyor. "Kutsal meslek" diye tanımlanan öğretmenlik mesleğinin kalitesi sürekli düşüyor. Öğretmenler verilen son derece az maaş sonucu mesleği ile bağdaşmayan işlerde çalışmak zorunda kalıyor. Öte yandan öğretmenlerin her türlü örgütlenmeleri engellenmiştir. 1982 Anayasası'nda açık bir engel bulunmadığı halde örgütlenmeleri Dernekler Kanunu ile yasaklanmıştır.

"Parası olan okuyabilir" denilen öğrencilerde de öğrenme isteği giderek azalıyor. Dershaneler tıka basa dolduruluyor. Dershane açığı giderek büyüyor. Velilerin çocuklarının eğitimine ilgileri azalıyor. Tüm bu olumsuzlukların kökeninde bütçeden eğitim ve öğrenime ayrılan payın giderek azalması ve insanların geçim sıkıntısı çekmeleri yatmaktadır.

Önemli gördüğüm bu noktalara dikkat çekerek, gerek Ulusal Konferansta, gerekse, konferans sonrasında öğretmenler ve eğitim yaşamı üzerinde özenle durulmasını ve şu istemleri öne çıkarmamızı öneriyorum:

Öğretmen yetiştiren kurumlar YÖK'ten ayrılmalıdır. 1402 sayılı sıkıyönetim yasasıyla, TÖB-DER'e üye oldukları gerekçesiyle görevinden uzaklaştırılan öğretmenler yeniden görevine döndürülmelidir. Ailelerin parçalanmasına son verilmelidir. TÖB-DER açılmalıdır. Güvenlik soruşturması nedeniyle ataması yapılmayan öğretmenler derhal göreve başlamalıdır. Öğretmenlerin insanca yaşamalarına yetecek düzeyde maaş verilmelidir. Konut, sağlık, kültür ve öteki sorunları çözülmelidir. Öğretmenlerin mesleki, sendikal örgütlenmeleri sağlanmalıdır. Öğretmenlere yönelik hizmet içi eğitim sürekli hale getirilmelidir.

Bütçeden eğitime ayrılan paylar artırılmalıdır. Modern eğitim araçları tüm okullarda kullanılmalıdır. Okul, spor salonu, atölye, lojman ve öğretim tesisleri hızla tamamlanmalıdır. Eğitim, öğretim programları ağırlıkla öğretmenlerin katılımıyla yenilenmeli, çağdaş hale getirilmelidir. Eğitimin içeriği demokratikleştirilmeli, çağdışı, gerici ders ve konuları içeren kitapların okutulmasının önüne geçilmelidir. Her yıl binlerce öğrenciyi sınıfta bırakan sisteme son verilmelidir. İş eğitimine ağırlık veren yeni bir düzenleme yapılmalıdır. Velilerin örgütlenmesi ve okul yönetimine katılmaları sağlanmalıdır.

Ortak savaşım

• Azad

Ben bir Kürt devrimcisiyim. TKP dışındaki bir örgütün yandaşıyım. TKP'nin Ulusal Konferans Tezleri'nin tümünü büyük bir ilgi ile okudum.

Bugünkü şartlar içinde herşeyden önce birleşmek ve faşizmi yıkma kurtuluşa ulaşma yolunu bulmak gereklidir. Ülkemizin her tarafı kanla boğuluyor. Bugünkü şartlar için çok iyi bir program hazırlamışsınız. Bu program etrafında bütün sol ve demokratik güçlerin toplanması mümkündür.

Kemalizmle ilgili bölümü okurken iki nokta ile karşılaştım. Birincisi Kemalizmi ilerici olarak gösteriyorsunuz. İkincisi ise kritiğini yapıyorsunuz. Bence Kemalizm şimdiki zamanda hiç ilerici değil. Evet Kemalistler antiemperyalist savaş verdiler. Bunu da belirtin, ama yalnız onlar değildi. Antiemperyalist savaşta Kürtler ve komünistler de vardı.

Kemalistler en kısa zamanda gene de emperyalistlerin boyunduruğuna girdiler. Kürt halkına amansız bir savaş açtılar. TKP'ye karşı da savaştılar. Giderek daha şoven oldular. Bu konularda Kemalistlerin demokrat olduklarına hiç rastlamadım.

Kürt halkı ile ilgili yazdıklarınızı doğru buluyorum. Yalnız şöyle bir cümle var: "Türkiye'nin demokratikleştirilmesi için mücadeleden başka bir yoldan Kürt sorununun çözüm yolu açılamaz." (s.39) Öncelikle belirteyim ki bugünkü Türkiye şartlarında bu doğru. Ancak bunu bir şartmış gibi öne sürmeyi yanlış buluyorum. Şöyle ki:

Ezilen ulusun kurtuluşu, ezen ulusun proletaryasının kurtuluşu ile beraber gelebilir. Örneğin Portekiz'de Nisan devriminden sonra, Angola gibi ülkeler kendi özgürlüklerine kavuşmuşlardır.

Ezilen ulus eğer hazırlanmışsa, kendi kurtuluşu için savaşını başlatabilir ve ezen ulusun proletaryası şart koşmadan o hareketi destekler. Afrika'dan ve L.Amerika'dan bir çok örnek verilebilir.

Ezilen ulus ve ezen ulusun proletaryası beraber kurtuluş savaşı verebilirler ve kurtuluştan sonra, ezilen ulus artık kendi kaderini tayin edebilir. Beraber mi, ayrı mı yaşayacağına karar verir.

Bugün Kürdistan'ın iki parçasında ulusal kurtuluş savaşı veriliyor. Bunlar başarıya ulaştıklarında, Türkiye Kürdistanı'nda ayaklanan Kürt halkına, ulusal kurtuluş savaşına büyük maddi ve manevi yardım yapabilirler. O zaman Kürt halkı Türkiye Kürdistanı'nda savaşımını başarıyla sonuçlandırabilir. Vietnam'da bir parçası kurtuluşunu sağlamıştı, oranın maddi ve manevi yardımıyla öteki parçası da kurtuldu.

Herşeyden önce gönül istiyor ki, Türk ve Kürt halkı beraber savaş versin. İki kardeş halk birlikte savaşsın, özgür birleşik demokratik bir cumhuriyeti kursun, beraber yaşasın.

Yaşasın Kürt ve Türk halkının kardeşliği.

Barış ve Ulusal Demokrasi Programı üzerine ne dediler? Ne önerdiler?

– Bir liman işçisi: Program çok küçük basılmış. Okumam da yetersiz. Tümünü bitiremedim. Ama sözlü olarak anlattıklarınıza katılıyorum. Demokrasi için birlik olmalıyız.

– Deri işçisi: Temel görüşlerinize katılıyorum. Konferansa başarı dileklerimi ilet.

– Bir küçük esnaf: Tüm düşüncelere katılıyorum. Kiralar mutlaka devlet eliyle belirlenmeli. Kiracıların korunması sağlanmalı.

– Karayollarında çalışan bir şöför: Olumlu buluyorum. Herşeyden çok, partinin özeleştirisini yapmasını, bunu tabanına ve herkese yansıtmasını beğendim.

– Gecekondu mahallesinden bir emekçi: Iş nedeniyle köyden büyük kentlere göçün durdurulması gerekiyor. Altyapı tesisleri, su, elektrik, yol kanalizasyon olmadan meydana gelen yerleşim alanlarında bebekler ve anneler ölüme sürükleniyor.

– Bir asker: Ordu-halk ilişkilerinin sağlıklı kurulabilmesi için öncelikle er, astsubay ve alt rütbeli subayların, görevlerini, kendi ailelerinin bulunduğu, kendi yetiştikleri bölgede yapmaları sağlanmalıdır. Böylece kimseye alet olmayı kabul etmez. Silahını ailesine, komşusuna çevirmez. Yaşadığı yerin coğrafyasını, halkının psikolojisini iyi bildiği için yarın yurt savunmasını da iyi yapar.

– Bir emekli öğretmen: Emekliye ayrılanlar, emeklilikten sonra da, eski işyerlerinde haftanın belirli günlerinde, yine ücret karşılığı çalıştırılabilmeli. Onların tecrübelerinden, yol göstericiliğinden yararlanılmalı, hayattan kopmaları da engellenmelidir.

– Bir öğrenci: Teknik alanda, yetersiz olduğumuz nükleer enerji alanında dikkatli olmalıyız. Başka hiçbir çare kalmayana kadar, nükleer santrallerin kurulmasına müsaade edilmeyeceği açıklanmalıdır.

– Bir memur: Genel olarak katılıyorum. Her çalışan insana mutlaka yıllık izinlerini geçirecek bir dinlenme kampı sağlanmalıdır. Bunda işçilere sendikaları aracılık edebilir. Memurlara da sendika hakkı fiilen sağlanmalı, aynı yöntemle haklarını elde etmelidirler. KİT'lerde, işçi-memur herkese dinlenme olanaklarında eşit davranılmalıdır.

TÜRKİYE PARTİ ÖRGÜTLERİ ULUSAL KONFERANSI BAŞARIYLA TOPLANDI

Başı 1. Sayfada

konferansın önemi üzerinde durdular.

Türkiye Komünist Partisi'nin Türkiye Parti Örgütleri Ulusal Konferansı öncesinde temel örgütleri, semt, bölge, il ve yöre örgütleri konferansları, partisiz işçiler, kadınlar ve gençlik konferansları ve bir dizi başka konferans toplandı. Konferanslarda tezler tartışıldı, parti örgütlerinin çalışmaları değerlendirildi, yeni görevler saptandı. Konferanslarda bir üst konferansa katılacak delegeler gizlilik koşullarına uygun biçimde seçim yoluyla belirlendi.

Komünistler bütün bu süreçte yaratıcı, savaşkan bir çalışma gerçekleştirdiler. Parti örgütlerinde incelenen tezler partisiz işçilere, emekçilere, ilerici, yurtsever, demokrat kişilere tanıtıldı, onların görüşleri alındı. Komünistler partinin görüşlerini yığınlara yayma temelinde tezleri tartıştılar, böylece çok sayıda yaratıcı öneri geliştirebildiler. Tezlere ve parti çalışmalarına TKP'ni daha da güçlendirme amacıyla eleştirel yaklaşım, yoldaşça tartışma, yüksek moral bütün konferansların ortak özelliğiydi. Konferansların en önemli niteliklerinden biri de çalışmaların yığınların arasında ve onların eylemleri içinde gerçekleşmiş olmasıdır. Parti örgütleri konferans çalışmalarını ara seçim kampanyasıyla birleştirdiler, diktatörlük rejimine karşı halkın çıkarlarını savunmak, demokrasi güçlerinin birliğini güçlendirmek için özverili çalışmalarda bulundular. Bütün bu nitelikleriyle konferanslar TKP'nin birlik ve mücadele politikasının somut bir uygulanışı oldu.

TKP MK, faşist diktatörlük koşullarında konferanslarını başarıyla gerçekleştiren tüm parti örgütlerini ve çalışmaların güvenlik içinde yürümesini başaran teknik kadroları yürekten kutlar.

Türkiye Parti Örgütleri Ulusal Konferansı yitirdiğimiz komünist önderleri ve halkımızın kurtuluşu uğruna canını vermiş tüm devrimci ve ilericileri saygıyla andı. Partimizi canıyla koruyan Deniz yoldaşımızın kabrine bırakılan bir çelenkle komünistler onun ve yitirdiğimiz diğer yoldaşların anısını her zaman canlı tutacaklarına bir kere daha söz verdiler.

Konferans zindandaki, yurtdışında sürgündeki yoldaşları selamladı, ulusal konferans çalışmalarını sürdüren Batı Avrupa parti örgütlerine başarılar diledi.

Konferans, diktatörlüğe karşı mücadelede sendikal hareketi, ilerici gençliği, aydın hareketini, kadın hareketini ve göçmen işçiler hareketini selamladı ve tam desteğini bildirdi. Sol Birlik partilerinin, devrimci yurtsever örgütlerin üyelerini, Kürt demokratlarını, ülkemizin aydınlık geleceği, barış, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için mücadele eden tüm güçleri en sıcak dayanışma duygularıyla selamlayarak başarılar diledi.

Türkiye Parti Örgütleri Ulusal Konferansı bütün kararlarını oybirliğiyle aldı. Delegeler Ulusal Konferans Tezlerini onayladı, TİP ile birlik yolundaki çalışmaları destekledi. Konferans TKP MK 7. Plenumu'na, Partinin 6. Kongre hazırlıklarına başlamasını önerme kararı aldı. Bu hazırlıklarda Parti Programının geliştirilmesinin dikkate alınmasını belirtti. Konferans, "Ülkemizin, halkımızın kurtuluş yolu birlik ve mücadeleden geçiyor" başlığını taşıyan bir çağrıyla halkımıza seslendi.

Konferans dünyada ve Türkiye'de önemli gelişmeler ortamında toplandı.

SBKP MK Genel Sekreteri Gorbaçov ile ABD Başkanı Reagan arasındaki Reykjavik görüşmesinde barış için mücadeleyi yükseltmenin büyük zorunluğu bir kere daha ortaya çıktı. Eğer Amerikan tarafı Yıldızlar Savaşı projesini sürdürmede ısrar etmeseydi, Amerikan silah teklellerinin değil, dünya halklarının sesine kulak verseydi, 2000 yılına kadar yeryüzünü nükleer silahlardan kurtarmak olanaklı olacaktı. ABD, Türkiye'ye yeni taktik ve orta menzilli nükleer silahlar yerleştirme isteğinde de ısrarlıdır. O nedenle asıl şimdi nükleer silahlara karşı mücadeleyi yükseltmek gerekiyor. Geniş demokrasi güçlerinin Konya Karapınar'da NATO için uçak talim alanı kurulmasına aktif karşı çıkması, barış hareketinin ülkemizde de geniş perspektiflere sahip olduğunu gösterdi. TKP bu doğrultudaki her çabada aktif yer alacaktır.

Ara seçimlerin sonuçlarıyla demokrasiyi kazanma mücadelesi yeni bir aşamaya girdi. Eğer bütün muhalefet güçleri birleşmeyi başarabilirlerse Evren-Özal rejiminin ayakta kalamayacağı çok somut ortaya çıktı. Şimdi emekçileri hareketlendirmek, sol güçlerin birliğini geliştirmek, bütün demokrasi güçlerini birleştirmek için çabalar daha da yoğunlaştırılmalıdır.

Bu görevlerin üstesinden gelebilmek partimizi daha da güçlendirmekle olanaklıdır. Başarıyla tamamlanan konferanslar somut kararlara dönüşen yaratıcı önerilerle partinin eksiklik ve zayıflıklarını ve bunları gidermenin yollarını saptamış, partinin ideolojik, politik ve örgütsel birliğini daha da pekiştirmiştir.

Konferansın toplanması TKP'nin gelişmesinde yeni bir dönem açıyor. Konferansın başarısı ülke içinde ve dışında, zindanlarda, gizlilikte TKP'nin gelişmesi için emek harcayan, mücadele veren tüm yoldaşların ortak eseridir. TKP şimdi önde duran görevlerin üstesinden gelmeye daha yetenekli bir partidir.

1 Kasım 1986
Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

12 Eylül rejimine ve onun baskı ve terörüne karşı:

ÇIKIŞ YOLU BİRLEŞİK DEMOKRATİK YIĞINSAL HALK HAREKETİDİR!

● Doğan DİNÇ

Ara seçimler halkın 12 Eylül rejiminden hoşnutsuzluğunun açık bir göstergesi oldu. Yığınlar ellerine geçen ilk fırsatta rejimin kendilerinden baskı ve zorla aldığı "desteği" geri aldılar. Ara seçimler, anayasa "referandumunun" ve 6 Kasım seçimlerinin sonuçlarının gayri meşru, geçersiz sayılması gerektiğini gösterdi. Baştan beri farklı politik çevrelere yönelen baskı ve zorbalıkla, kötüye gidişi durdurabilecek ve çıkış yolunu gösterebilecek güçlere karşı girişilen azgın terörle halkı yıldırmayı, sessizleştirmeyi ve böylelikle rejimin politikalarına boyun eğdirmeyi amaçlamış olan 12 Eylülcüler, başarılarının sürüp gitmeyeceğini somut görüyorlar. 12 Eylül'den bu yana hiç bir zaman yokedilememiş olan direniş ruhu yığınsallaşmaya, derinlerde kaynayan halk protestosu yüzeye çıkmaya başlıyor.

Yalnızca ara seçimlerden bu yana gelişen olaylara bakalım: Başbakan Özal ara seçimlerden sonra gittiği her yerde halkın protestolarıyla karşılaştı. Bu protestolar hem öne sürülen istekler açısından hem de gerçekleşme biçimleri açısından yığınsal nitelikle protestolardır. Turgut Özal İstanbul'da Hipodromda binlerce kişi tarafından yuhalandı. Ankara'da bir açılış töreninde, törene gelen halk Özal'ı sert bir şekilde protesto etti. Özal'ın ekonomik politikasının doğrudan kurbanları olan bankerzedeler Özal'ı Meclis kapısında protesto ettiler. Erzurum'da Ziraat Odası'nın bir toplantısına katılan Özal, köylülerin eleştirilerine zaman bırakmamak için uzun bir konuşma yaptı. Konuşmasının sonunda ise aceleyle toplantıyı terketti. Köylüler, konuşan ama dinlemeyen Özal'ı protesto ettiler. Onun yalnızca bu tutumunu değil, ekonomik politikasını da sert bir şekilde eleştirdiler. Bu saydıklarımız doğrudan Başbakan Özal'ın yüzyüze geldiği ve ona, halkın baskı ve zorbalıkla susturulamayacağını hatırlatan örneklerdir.

Öte yandan Türk-İş, ara seçimler öncesi yasaklanan mitinglerini gerçekleştirme ve yurt çapında yaygınlaştırma kararı aldı. Fabrikalar da sessiz değildir. Örneğin daha geçtiğimiz günlerde İstanbul Bakırköy'de Emayetaş işçileri işten atılan arkadaşları için direnişe geçtiler ve arkadaşlarını işe geri aldırmayı başardılar. Türk-İş'e bağlı sendikaların kongreleri ise önceki kongrelerden farklı olarak işçi sınıfının hak ve özgürlük istemlerinin dile getirildiği, demokrasi isteminin yükseltildiği forumlar halinde geçiyor.

Halkın protesto ve eylemleri bu kadar da değildir. İstanbul'da bin öğrenci 12 Eylül rejiminin YÖK politikasına, bu politikanın sonuçlarına karşı aktif eyleme geçti. YÖK uygulamalarının intihara sürüklediği arkadaşlarının cenazesinin kendilerine verilmemesini protesto etmek için önce boykota gittiler. Daha sonra iki arkadaşlarının gözaltına alınmasını protesto etmek için ve polisin zorbalığına aldırmaksızın bu kez meydanda direnişe geçtiler. Polis öğrencilerin seçtiği temsilcinin rektörle görüşmesini kabul etmek zorunda kaldı. Yine YÖK'ün uygulamalarını protesto etmek için yedi genç ölüm orucuna başladı. Öğrenci dernekleri YÖK yasasının bir maddesinin iptali için meclise topluca başvurdular. Bütün bunlar gençlerin hiç ara vermedikleri, ama şimdi güçlenen ve yığınsallaşan eylemlerinin yalnızca ara seçim sonrasındaki örnekleridir.

Burada bir kısmını yalnızca saydığımız, sıraladığımız bu eylemlerin gösterdiği gerçek şudur: Yığınlar, 12 Eylül rejiminin baskı ve zorbalığına, halkı yoksulluğa, ülkeyi geriliğe ve bağımlılığa mahkum eden politikalarına son verilmesini, Türkiye'de demokrasinin egemen olmasını istiyorlar. Demokrasiden yana politik güçler, halkın bu isteğini, bu gücünü, yönü belli potansiyelini dikkate almak sorumluluğu ile karşı karşıyadırlar.

Rejimin korkusu

12 Eylül rejimi ise direnişleri, protestoları halkın hareketlenmesini baskı ve terörü genişleterek, artırarak karşılamaya çalışıyor. Devlet terörü 12 Eylül yasaklarının kalkmasını, yerine demokrasinin geçmesini isteyen yığınlara, hakkını almak, kullanmak isteyen herkese yöneliyor. İşte bunun son örneklerinden biri: Ankara'da Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin hemen arkasında, Dikmen sırtlarında ANAP'lı belediyenin buldozerleri bir gecekonduyu, gecekondu halkının başına yıktı. İki genç kız ve onları kurtarmaya çalışan bir belediye zabıta memuru öldürüldü. Devlet terörünün bundan daha somut bir kanıtı olur mu? Ama Dikmen'de gecekondu halkı terör karşısında sinmedi. Bütün bir gece devleti, devletin polisini mahallelerine sokmadılar. Bütün bir mahalle halkı gencecik ölülerinin başında beklediler. Rejime onun hükümetine lanet okudular.

12 Eylülcüler yığınların politikaya ağırlıklarını koymalarını istemiyorlar. Bu yöndeki gelişmelerden büyük bir korkuya kapılıyorlar. Antalya'da da böyle oldu. Bir meydanda toplanmak isteyen, 12 Eylül'ün politika yapmasını yasakladığı eski başbakan Süleyman Demirel'i dinlemek, rejimin yasaklarına karşı olduğunu göstermek isteyen yığınların önüne de barikatlarla, polisin copu, zorbalığı ile çıktılar. Eski başbakan Süleyman Demirel bu zorbalığı açıkça "devlet terörü" olarak niteledi.

12 Eylülcüler 6 yıldır peşinde koştukları amaçlarının gerçekleşemeyeceğini görmenin hırçınlığı ile teröre başvuruyorlar. Demokrasi istemine yığınların sahip çıkmasının demokrasi güçlerini sonuç alıcı güce ulaştıracağını biliyorlar. Demokrasi isteyen bunun için mücadele ettiğini açıklayan güçler halkın sesini gücünü doğrudan duyurmasını göstermesini sağlayacak kanalları açtıkça, onlar da terörü yaygınlaştırmak gereğini duyuyorlar. Buradan çıkan sonuç yığınların aktif eylemini gerçekleştirmesini sağlamak için, demokrasi isteyen her gücün çaba göstermesi, birbirini bu konuda desteklemesi gerektiğidir. Çünkü hem demokrasi amacına ulaşmanın, hem de yığınsallaşan terörü etkisizleştirmenin biricik yolu birleşik demokratik yığın hareketidir.

12 Eylül rejiminin terörü, halkın yükselecek demokratik eylemini durdurmayı başaramayacaktır. Yığınların eylemini durdurabilecek, bir yasa, bir güç yoktur. Şimdi örnekleri görülmeye başlanan ve henüz başlangıç teşkil eden bu çıkışlar muhalefet güçlerinin sorumlulukla hareket etmesi, birlikte davranması ile daha güçlenebilir ve sonuç alıcı olabilir. Muhalefet güçleri 12 Eylül rejiminin elindeki terör silahının yanı başında, muhalefeti bölme manevrasının durduğunu görmelidirler. Yığınlar teröre boyun eğmiyorlar ve manevraları gördüklerini eylemleriyle belli ediyorlar. Bunun işaretlerini veriyorlar. Konya'da tüm muhalefet partileri NATO uçaklarına Konya ovasında binlerce dönüm toprağın üs olarak verilmesini istemediklerini il başkanlarının demeçleriyle açıkladılar. Bu, alınması gereken doğru tutumun önemli ve tabandan bir örneğidir. Yığınlar aktif tutum ve birlik istiyor. Muhalefete düşen sorumluluk böyle somutlanıyor.

Solun güç kaynağı

12 Eylül rejimi muhalefet güçlerini bölmeye çalışırken solun güçten düştüğünü, ara seçimlerin bunun kanıtı olduğunu ısrarla propaganda etmeye de özel bir önem veriyor. Bu da, halkın artan hareketliliğinin doğrudan yalanladığı bir boş iddiadır. Solun güç kaynağı emekçi halktır, yığınlardır. Yığınlardaki, geleceği işaret eden her hareketlenme, solun etkinliğinin arttığının, potansiyellerinin güçlendiğinin bir kanıtıdır. Şimdi demokrasi isteyen, bu isteme sahip çıkan politik eğilimleri farklı güçler halkın demokrasiye doğrudan sahip çıkma eğilimine ve tutarlı demokrasi isteğine saygı duydukları ölçüde onun desteğini kazanabileceklerdir.

Kuşkusuz yığınların hareketlenmesi, gerçekleşen eylemlerin içeriği ve biçimleri, gelişme potansiyeli taşımaları sol güçler için de derslerle doludur. Tutarlı bir platformla yığınların istemlerine yanıt verebilecek durumda olan sol güçler, gelişen politikanın ve eylemlerin içinde gereken sorumlulukla ve bugünkünden daha aktif, daha yapıcı ve birleştirici olarak yer almak göreviyle karşı karşıyadırlar.

Açıkça görülüyor ki, yığın eylemleri daha geniş yığınları kapsayabilir, sonuç alıcı güce erişebilir. TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaşın Ülke Konferansında yaptığı konuşmada dediği gibi "Demokrasi mücadelemizin bundan sonraki etabının başarısı, demokratik direniş ruhunun yığınlar içinde ve her alanda parlamasına, bir özgürlük meşalesine dönüşmesine bağlıdır."

SBKP MK Genel Sekreteri M. Gorbaçov:

Daha sonra, ABD Başkanı, Dışişleri Bakanı, değişik düzeyde yetkililerin Reykjavik zirvesiyle ilgili birbirini tutmayan, gerçekleri tepetaklak eden açıklamalarından da örnekler veren Gorbaçov yoldaş, nükleer silahsızlanma için geleneksel silahlar konusunun önkoşul olarak ileri sürülmeye başlamasına dikkat çekti. Yaklaşık bir dengenin bu alanda da varolduğunun Reykjavik'de bizzat Reagan ve Shultz tarafından kabul edildiğini anımsattı. Varşova Antlaşması'nın Budapeşte toplantısında geleneksel silahlar ve kimyasal silahlarla ilgili olarak hazırlanan kapsamlı önerilerin NATO ülkelerine iletildiğini, ancak hâlâ bir yanıtın alınamadığını söyledi. Reykjavik'te zorlukların Sovyet tarafının önerilerini paket halinde yaptığı için ortaya çıktığı iddialarına değinen Gorbaçov yoldaş, bu konuda şöyle dedi: ►

HİÇBİR ÇIKAR SAVAŞLA–İŞGALLE KORUNAMAZ

İlk kez 1981'de ortaya atılan Türkiye'nin sözümona "petrol çıkarları için" ya da "Kerkük Türklerini korumak" adına Irak topraklarının bir bölümünü işgal etmesi yolundaki dış merkezli telkinler, daha da ayrıntılandırılarak piyasaya sürüldü. 16 Ekim günlü Milliyet gazetesinde çizilen senaryo, işi, ABD çevik kuvvetlerinin Türkiye'deki üslere yerleşmesine dek vardırıyor. Gerçi Dışişleri Bakanı resmi bir yazılı açıklama yapmış, "spekülatif yorumların gerçekleri yansıtmadığını" öne sürmüştür. Ama Tercüman gazetesinde Evren'in "Kerkük haritası" üzerine eğilmiş fotoğrafları yayınlanıyor, Milli Güvenlik Kurulu toplantısında konunun görüşüldüğü açıklanıyor, Milliyet gazetesinde yer alan Türkiye'nin 2500 kişilik bir birliği "petrol boru hattını korumak" gerekçesiyle çoktan Irak topraklarına yerleştirmiş olduğu haberi kimse tarafından yalanlanmıyor. Aydın Yalçın gibi Amerikancı odaklar, "Kerkük meselesi Türkiye açısından bir anlamda Kıbrıs gibidir" diye konuşurken, tekelci basında "savaş yanlısı değiliz, ama petrol çıkarlarımızın zedelenmesine de izin vermeyiz" yollu yazı ve yorumlar yoğunlaşıyor.

Türkiye, Irak petrol boru hattından büyük yararlar sağlıyor. Ancak İran-Irak savaşı nedeniyle bu boru hattına bir zarar gelecek diye savaş mı açmak gerekir? Savaşın yol açtığı bir soruna silahla, savaşla yanıt vererek ulusal çıkarlar korunabilir mi?

Savaşın yolaçtığı bir duruma işgalle, savaşla yanıt vererek ulusal çıkarlar korunamaz. Bugün yeryüzünde birçok devlet arasında sorunlar vardır. Dünyanın birçok yerindeki çatışmalar, bölgesel sorunlar nedeniyle ülkelerin çıkarları zarar görmektedir. Eğer her zarar gören ülke ordusunu komşusunun topraklarına sokarsa, dünya üzerinde tam bir kaos oluşur. O nedenle, ortaya çıkan sorunlar, mutlaka barışçı politik görüşmeler yoluyla, diplomatik kanallar aracılığıyla çözülmelidir. Tersi yolla hiçbir sorun çözülemez. Hele hele patlamaya hazır bir barut fıçısı durumunda olan Ortadoğu'da böylesi bir serüvenin sonunun nereye varacağı hiç belli değildir.

● B.GÜNER

İşte tüm bu nedenlerle eski dışişleri bakanlarından H.E. Işık, "Türkiye'nin menfaati bölgenin istikrar içinde olmasıdır" demiş, ABD'nin birtakım ülkelerdeki Türk kökenlileri, ülkemizin önüne sürmesine, çıkarlarımızı bizden fazla düşünüyor gözükmesine tepki göstermiş ve şunu belirtmiştir: "Bu, Amerika'nın bir tuzağıdır. Batı İran'ı durdurmak ve cezalandırmak istiyor. Bunun için hesapları Türkiye'yi kullanmak." Eski dışişleri bakanlarından İ.S. Çağlayangil, kışkırtmalara, "Türkiye istilacı değildir" diye tepki gösterirken, eski başbakanlardan S.Demirel, "Türkiye Cumhuriyeti devlettir. Düşüne düşüne hareket eder" demiştir.

Suriye'ye karşı kışkırtmalar

Kerkük üzerine spekülasyonlar sürerken, gündeme Suriye konusu sokuldu. Nisan ayında bir İsrail uçağına sözümona suikast girişiminde bulunacağı gerekçesiyle yakalanan bir Lübnanlının Ekim sonlarında birden Suriye ile ilişkileri olduğu savı ortaya atıldı. Bir kişinin "ifade"si, İngiltere'nin Suriye ile diplomatik ilişkilerini kesmesine yetti. Bunu ABD ve FAC'ın Suriye'ye karşı önlemleri izledi. Türkiye üzerinde bu kez Suriye'ye karşı önlemler alması için baskılar başlatıldı. Ve Ekim başlarında Ankara'da yakalanan ve "Suriye yanlısı Ebu Nidal Örgütü üyesi" oldukları öne sürülenlerin üzerinde devlet bakanı Mesut Yılmaz ın tamamlanmış olan ABD gezisinin programının bulunduğu gene Ekim sonlarında gazetelere manşet yapıldı. ABD'nin Türkiye basınındaki sözcüsü Coşkun Kırca, aynen şunları yazdı: "Eğer Suriye aklını başına toplamayıp kendi maceracılığının cezasını çekerse, Türkiye'nin halâ anlayış göstermesini bekleyebilecek durumda değildir"

Kırca gibileri "anlayış"ın sona ermesinden neyi kastediyorlar? Bu sorunun yanıtı biliniyor: Türkiye'deki üslerin ABD tarafından Suriye'ye karşı kullanılmasına izin vermek! Nitekim bu istek, bu yılın Nisan ayında ABD'nin Libya'ya saldırmasından sonra yoğunlaşmış, ancak ülkemizde geniş tepkilere yol açmıştı. TKP'nin, sol güçlerin yanı sıra eski dışişleri bakanları H.E.Işık ve İ.S. Çağlayangil, yasal muhalefet partileri SHP, DYP, RP ve DSP ABD'nin Libya'ya yönelik saldırısını kınamakla kalmamışlar, aynı zamanda Türkiye'deki üslerin benzer operasyonlar için kullandırılmaması istemini yükseltmişlerdi.

ABD ve İsrail neyin peşindedir?

ABD, dünya çapında kızıştırmak ve sosyalist ülkelerle ulusal kurtuluş hareketlerine karşı kullanmak istediği "bölgesel çatışmalar" için bir dizi hazırlıklar yapıyor. Ortadoğu'da ise İsrail ile birlikte askersel üstünlük kurmak, bölgede ilerici yönde her türlü gelişmeyi engellemek, ABD-İsrail planlarını bozan Suriye gibi ülkeleri "cezalandırmak" peşindedir. Ve bu, gelgeç bir politika değildir.

Temmuz ayında Pentagon bünyesinde yeni bir "bölgesel çatışma kumandanlığı" kuruldu. Weinberger, bunun için Kongreden 7,6 milyar dolar istedi. Yine Temmuz ayında dünya kamuoyunun ABD'nin devlet terörizmi politikasına "sempati" ile bakmasını sağlamak amacıyla CIA'ya, çeşitli ülkelerdeki basın mensupları ve bilim adamlarıyla sıkı ilişkide bulunulması direktifi verildi. Haziranda ise Weinberger, NATO'nun sınırlarının genişletilmesi yanlısı olduklarını, belirten bu nedenle NATO'lu bağlaşıklardan NATO sınırları dışındaki operasyonlarda ABD'yi doğrudan desteklemelerini, hattâ bu tür ABD operasyonlarına katılmalarını isteyen bir konuşma yapmıştı.

Bütün bunlardan Türkiye de payını alıyor. ABD'nin Türkiye'ye askersel yardımı artırmak için öne sürdüğü koşulların arasında yalnızca Türkiye'ye nükleer füzelerin yerleştirilmesi değil, aynı zamanda İsrail ile askeri-politik ilişkilerin geliştirilmesi, Türkiye'deki ABD askerlerinin sayısının artırılması, üslerin Amerikan çıkarları doğrultusunda kullanılmasına izin verilmesi ve Türkiye'nin bölgedeki ABD planlarında daha etkili rol alması da bulunuyor. (Bak: Milliyet, 17 Eylül 1985; Cumhuriyet, 30 Mart 1985). Kerkük'le ilgili spekülasyonların yoğunlaştığı bir sırada Türkiye'deki İsrail maslahatgüzarının "Türkiye'nin Ortadoğu politikasında daha büyük bir rol üstlenebileceğinden" söz etmesi, hiç de bir raslantı değildir.

Görülüyor ki, bu alanda ülkemize yönelik baskılar, provokasyonlar öyle kolay kolay sona erecek değildir. Ve yine görülüyor ki, ABD, "bölgesel çatışmalar stratejisi"nde ülkemizi kullanmak için her yola başvuracak, içimizdeki Amerikancılar da her şeyi yapacaklardır.

Bu durumda, böylesi planlar, ancak en geniş güçler hareketlendirilebilirse, boşa çıkartılabilir. Hükümetin ve Genelkurmay'ın parlamentodan ANAP'lıların oylarıyla sınır ötesinde operasyon yürütme yetkisini elde ettiklerini, bakanlık koltuklarında ve genel kurmayda Amerikancıların önemli konumlara sahip olduklarını hiçbir zaman unutmamak gerekiyor. O nedenle, Türkiye'nin "Kerkük petrolleri" gerekçesiyle serüvenlere sürüklenmesine, ülkemizdeki üslerin ABD tarafından başka ülkelere saldırılar için kullanılmasına karşı olan bütün güçler için, en geniş yığınları seferber etmekten başka yol yoktur.

"Oysa bu paket, çıkarlar ile ödünlerin dengesini, kaygıların ortadan kaldırılmasıyla güvenlik çıkarlarının karşılıklı bağımlılığının dengesini ifade etmektedir. Bizim Reykjavik'te yaptığımız bütün öneriler, merkezi stratejik silah sistemleriyle nesnel bir bağ içindedir. Bizim ödünlerimiz de, öneriler paketinin bir parçasıdır. Bu paket yoksa, ödünler de yok demektir. Bu bizim ulusal güvenliğimizin bir gerçeğidir. Ama bu yaklaşım hem ABD'nin hem bütün öteki ülkelerin güvenliğini sağlamaktadır. Eğer Stratejik Savunma Girişimi programı nükleer silahsızlanmaya tercih ediliyorsa, bu durumda yalnız şu sonuca varılabilir: Nükleer bir savaşın patlak vermesine izin verilemeyeceği ve böyle bir savaşta kazanan tarafın olamayacağı yolunda geçen yıl Sovyet ve Amerikan yöneticilerinin altına imza attıkları temel ilkenin, çağımızda uluslararası ilişkilerin bu temel ilkesinin içini bu askersel program aracılığıyla, boşaltılmak istenmektedir."

SBKP MK Genel Sekreteri M.Gorbaçov, 22 Ekim günü Sovyet televizyonunda yaptığı konuşmasını, Reykjavikte yapılan Sovyet önerilerinin geçerliliğini koruduğunu tekrar vurgulayarak tamamladı.

Nükleer Silahsız Türkiye

● G.BORA

ABD, Rogers planı uyarınca, Türkiye'ye yeni nükleer roketler yerleştirmek istiyor. Ancak, son olarak yapılan NATO Nükleer Planlama Grubu toplantısında da görüldüğü gibi, Evren-Özal yönetimi şimdilik buna pek yanaşmaz gözüküyor. Hükümet, Türkiye'deki Amerikan nükleer roketlerinin sayısının artmasının, "jeopolitik durumumuz, ekonomik sorunlarımız ve SSCB ile ilişkilerimiz açısından" yeni sorunlar yaratacağını açıklıyor.

Komünistler baştan beri, topraklarımıza yeni nükleer roketler yerleştirilmesinin ulusal güvenlik çıkarlarımızla bağdaşmadığını, tersine bunun Türkiye'yi savaş tehlikesine daha da yakınlaştıracak bir adım olduğunu belirttiler. Daha 1982 yılında TKP, TIP ve TSIP tarafından yayınlanan ortakçağrı da, "Pentagon Batı Avrupa'dan sonra Türkiye'ye de atom füzeleri yerleştirmek için gizli planlar içindedir" denilerek uyarıda bulunuluyordu. Daha sonra da, Sol Birliği oluşturan partiler, ülkemize atom roketleri yerleştirme planlarına karşı çıkmaya devam ettiler.

Bugün, ne yazık ki, 1982 yılından beri hakkında uyarıda bulunduğumuz tehlikenin gerçekleşmesi ihtimali çok artmıştır. Ülkemiz yeni nükleer silahlara rampa olma tehlikesiyle burun burunadır. Şimdi, ABD'nin, NATO'nun baskısı daha da artmıştır. Evren-Özal yönetiminin ABD'nin isteklerine olumsuz yanıt vermesi, bu tehlikeyi önlemeye yeterli değildir. Bu yönetimin yarın ne yapacağı belli değildir.

Türkiye'ye yeni nükleer roketler yerleştirilmesini engellemenin tek yolu, en geniş güçlerin, halk yığınlarının, Türkiye'nin bir Amerikan nükleer üssüne dönüştürülmesine karşı, ulusal çapta geniş bir barış hareketi olarak aktifleşmesidir.

Şimdiye kadar, Marksist solun yanısıra, çok geniş bir politik güçler yelpazesi ülkemize yeni nükleer roketler yerleştirilmesine karşı çıktı. SHP, DYP ve RP yönetimleri ülkemize yeni nükleer roketler gelmesine razı olmanın ülkemizin güvenliğini tehlikeye atacağını belirttiler. İhsan Sabri Çağlayangil'den Hasan Esat Işık'a, Muhsin Batur'dan Halûk Ülman'a kadar çok değişik politik görüşlerden kişiler böylesi bir planın gerçekleştirilmesinin sakıncalarını dile getirdiler.

En son olarak, 15-19 Ekim tarihleri arasında Kopenhag'da yapılan Dünya Barış Kongresinde Türkiye çok geniş politik güçler tarafından temsil edildi. Toplantıya ülkemizden Barış Derneği, DİSK'e bağlı bazı sendikalar, Hak-İş Konfederasyonu, Türk Tabipler Birliği, Avrupa Milli Görüş Teşkilatı, İGD, İKD, FİDEF, FAT, TÖB-DER, DİBAF, KOMKAR'dan temsilciler ayrıca, bilim adamları, yazarlar, gazeteciler, doktorlar ve sanatçılar katıldı. Toplantıya katılanlardan eski öğretim üyesi ve yazar Halûk Gerger, Türkiye'de barış için savaşımı yükseltmek gerektiğini vurguladı, SDI'de Türkiye'nin de adının geçtiğini hatırlattı. Atom fiziği uzmanı Prof. Dr. Tolga Yarman "Yıldız Savaşları ve halihazırdaki nükleer tehlikeyi barışseverlerin birbirinden ayırtetmemesi lazımdır. Bunları beraber mütalaa etmek gerekir" dedi.

Şimdi, ülkemize yöneldiği saptanan nükleer tehlike, ancak en geniş güçlerin ve yığınların harekete geçmesi ile önlenebilir.

Bunun ilk belirtileri görülmeğe başlanıyor. Halkımız, ulusal bağımsızlık ve egemenliğin ayaklar altına alınmasının, demokrasinin yok edilmesinin, ülkenin bir nükleer hedef durumuna getirilmesinin, işsizlik ve yoksulluğun artmasının ve buna bağlı olarak ahlaksal-manevi alanda görülen çöküntünün baş nedenini daha iyi görmeye başlıyor. Amerikan askersel sanayi kompleksinin politik temsilcisi Reagan yönetiminin dünyada egemenlik kurma ve onun Türkiye'deki militarist işbirlikçilerinin uyduluk politikasının bütün bunların temelinde yattığını kendisi yaşayarak anlamaya başlıyor.

Konya'da bir NATO üssü ve hava atış poligonu kurulmak istenmesine, SHP, DSP, DYP ve RP Konya il örgütleri eşzamanlı olarak karşı çıktılar. SHP Konya il başkanlığı bir "NATO üssüne hayır!" mitingi düzenlenmesi önerisinde bulundu.

Antalya'yı iki ayda bir ziyaret edip ikmal yapan Amerikan nükleer denizaltısının Antalya sularını son kirletişi, Antalya halkında huzursuzluk ve kaygı yarattı, tepkilere yol açtı. Daha önce de, Ankara'da, "Nükleer silahlar ve nükleer enerji santrallerine hayır!" başlıklı dilekçe imzaya açılmıştı. Bütün bunlar, nükleer silahsız bir Türkiye için geniş bir hareketin serpilip gelişmesinin olanaklı olduğunu gösteriyor. TKP böyle bir harekette aktif yer alacaktır.

Kopenhag Dünya Barış Kongresinde yazar Fakir Baykurt şöyle diyordu: "İnsanlara silah üretiminin nasıl ekmek, eğitim, ilaç, konut ve toplumsal ilerleme için paraları yiyip bitirdiğini kavratmalıyız. Bu insanların cesaretini ve kendine güvenlerini güçlendirmeliyiz. 'Birlikten kuvvet doğar' atasözünü insanların bilincine çakmalıyız". Nükleer silahsız bir Türkiye yaratmak için, nükleer bir dünya savaşına karşı olan bütün güçlerin birlikte hareketlenmesinden başka bir çare yoktur.

Ülkemizin Halkımızın Kurtuluş Yolu Birlik ve...

Başı 1. sayfada

teyen tüm güçlerin birleşebileceği ve halkımızın istemlerinin dile geldiği Barış ve Ulusal Demokrasi Alternatif Programı ele alındı, tartışılıp onaylandı ve geniş tartışmaya açıldı.

Ülke Konferansımız halkımıza şu çağrıyı yaptı:

Yurttaşlar,

1986 ara seçimi oldu. Bu seçimler demokratik bir ortamda gerçekleşmedi. Baskılar oldu. Radyo, televizyon Özal hükümetinin emrine verildi. Devlet gücü ve ANAP elindeki belediyeler ANAP'ın seçimi kazanması için kullanıldı. Milyonlar döküldü.

Tüm bunlara rağmen ANAP hükümeti halkımızdan ummadığı sert bir yanıt aldı. Halkımız, baskılara, işkencelere, yasaklara, pahalılığa, kemer sıkma politikasına hayır dedi, demokrasi istedi.

Bu rejime, Özal hükümetine karşı olan demokrasi isteyen muhalefet partileri SHP, DYP, DSP ve RP % 62 oy aldılar.

ANAP hükümeti bir kez daha anlaşıldı ki gayri meşru bir azınlık hükümetidir. Halkımız, demokrasi güçleri bu gayrımeşru hükümeti istifaya çağırmalıdır. Erken seçime gidilmesini zorlamalıdır.

Ne var ki bu hükümet kendiliğinden gitmeyecektir. Tersine gelecek seçimleri kazanabilmek için her tür yola, her tür oyuna başvuracaktır.

Bu hükümet ABD'nin, IMF'nin her dediğine evet diyen, ülkemizin, halkımızın acılarına kulak tıkayan bir hükümettir.

Bu hükümet yerinde durduğu sürece ülkemizin, halkımızın durumu daha da kötüye gidecektir. Yeni zamlar kapıda bekliyor. ABD topraklarımıza nükleer füzeler yerleştireceğini, bunun için Türkiye'den izin almak gereğini duymadıklarını söyledi. Bu rejim yerinde durdukça bağımsızlığımız, egemenlik haklarımız paramparça ediliyor. Bu rejim eliyle Türkiye her an bir savaşa sürüklenebilir.

1986 ara seçimleri bu rejime, bu kötü gidişe dur denilebileceğini gösterdi.

Asıl şimdi demokrasi mücadelesi başlıyor.

İşsizliğe, pahalılığa, baskılara, işkencelere, zorbalıklara, talana, rüşvet ve vurgunlara, ahlak yozlaşmasına, yasaklara karşı olan herkes birleşmelidir.

Fabrikalarda, iş yerlerinde, okullarda, meslek örgütlerinde, sendikalarda SHP'li, DSP'li, DYP'li, RP'li hangi görüşte olursa olsun tüm vatandaşlar demokrasi için birleşmelidir.

Elimizden alınan tüm hak ve özgürlükleri geri almak için,

12 Eylülcülerden hesap sormak için,

Demokratik Türkiye için ortak mücadeleye girilmelidir.

Ülkemizin ve halkımızın kurtuluş yolu birlik ve mücadeleden geçiyor.

Türkiye Komünist Partisi
1986 Ülke Konferansı

ATILIM 15 Günlük Gazete, Herausgeber: Ermis Verlag, Satz/Dizgi, Umbruch/Tertip, Druck/Baskı: Eigene Herstellung, İsteme Adresi: Postfach 101016, 4300 Essen 1, Ödeme: Ermis Verlag, Stadtsparkasse Essen, BLZ 36050105, Knt. Nr. 712703, Fiyatı:1DM, Abone:1 yıllık 48DM

SBKP MK GENEL SEKRETERİ M.GORBAÇOV: Reykjavik zirvesi nükleer silahsızlanmanın olanaklı olduğunu gösterdi... Militarizme bağlı, silahlanma yarışından kâr sağlayan çevreler açıkça korktular... SSCB dünyayı atom silahlarından kurtarmak için bundan böyle de elden geleni yapacaktır.

11 ve 12 Ekim 1986'da SBKP MK Genel Sekreteri M.Gorbaçov ile ABD Başkanı R. Reagan arasındaki buluşma ve sonuçları, dünya kamuoyunun dikkat merkezinde yeralmaya devam ediyor. Gorbaçov yoldaş bu zirve görüşmesini daha Reykjavik'teyken basın toplantısında ve hemen ardından, 14 Ekim günü de Sovyet televizyonundaki konuşmasında değerlendirdi, kapsamlı açıklamalarda bulundu. Gorbaçov, somut, bağlayıcı anlaşmalara varılamamakla birlikte yeni önemli olanakların doğduğunu belirterek, iyimserliğini vurguladı. TKP'nin değişik organları bu açıklama ve değerlendirmeleri geniş kamuoyuna iletti. Gorbaçov yoldaş 22 Ekim günü de Sovyet televizyonunda bir konuşma yaparak zirvenin sonuçlarını çarpıtma ve canlanan diyaloğu baltalama kampanyası yürüten emperyalist çevreleri ve Reagan yönetimini eleştirdi. Bu konuşmasında Gorbaçov yoldaş özetle şunları belirtti:

"Görüşmelerin gidişatının ve sonuçlarının dramatizmine karşın Reykjavik buluşması, belki de onyıllardan bu yana ilk kez, nükleer silahsızlanmanın yollarını aramada bizleri böylesine ilerilere götürmüştür. Nükleer silahsızlanma gibi son derece zor ve yaşamsal önemdeki bir konuda anlaşmaya fiilen geçilmesine birkaç adım kala hepimiz dünyanın karşı karşıya bulunduğu tehlikeyi çok daha iyi anlamakta, ertelenmez çözüm zorunluluğunu daha açık hissetmekte ve en önemlisi, nükleer tehlikeyi yoketmenin reel ve olanaklı olduğunu bilmekteyiz. Oysa bundan kısa bir zaman önce, 2000 yılına kadar nükleer silahları yoketmeyi öngören Sovyet programını, dünya politikasının birçok 'direği', hayal ve gerçekleşmez bir rüya ilan ediyordu. Genel kanıya göre, buluşma Sovyet-Amerikan diyaloğunu olduğu kadar, bir bütün olarak Doğu-Batı diyaloğunu da yeni bir düzeye yükseltmiştir. Bu yeni düzeyden bakıldığında, bugün önümüzde duran ivedi sorunların çözümü için yeni perspektifler görülmektedir."

Ama Reykjavik zirvesinin aynı zamanda "nükleer silahsız dünyaya giden yolun önündeki zorlukları da ortaya koyduğunu" vurgulayan Gorbaçov yoldaş, zirve sonrasındaki dönemin şunu da açıkça gösterdiğini söyledi:

"Militarizme, silahlanma yarışından sağlanan kârlara bağlı çevreler açıkça korktular. Bunlar var güçleriyle yeni durumun üstesinden gelmeye çalışıyorlar ve eylemlerini koordine ederek, her yola başvurup insanların aklını çelmeye çabalıyorlar. Dünya kamuoyunun geniş çevrelerinin ruh halini kontrol altına almaya, onların barış hevesini söndürmeye, bu belirleyici tarihsel anda hükümetlerin kesin tutum almalarını engellemeye çalışıyorlar. Kendilerine ait olmayan önerilere sahip çıkmak için kampanya başlattılar. Ama asıl çabayı Reykjavik'te içyüzü açığa çıkan Stratejik Savunma Girişimi'nin savunulmasına seferber ediyorlar. Görüşmelere hazırlıksız gelen ABD yönetiminin olumsuz tutumu temize çıkarılmak isteniyor."

Gorbaçov yoldaş daha sonra, Batı'da çarpıtılmak istenen Sovyet önerilerinin bütünsel bir paket oluşturduğunu kaydederek, bunlardan birincisinin; istisnasız bütün stratejik silahların yarıya indirilmesini, ikincisinin; Avrupa'daki orta menzilli Sovyet ve Amerikan roketlerinin tamamen yokedilmesini ve Asya'daki bu tür silahlarla, dondurulması önerilen 1000 km. menzilin altındaki roketler konusunda hemen görüşmelere başlanmasını, üçüncüsünün de; Antibalistik Roket Antlaşması'nın etkinleştirilmesini ve nükleer denemelerin tamamen yasaklanması için hemen kapsamlı görüşmelere başlanmasını öngördüğünü bildirdi. Birinci ve ikinci grup önerilerde "umut verici yakınlaşma" sağlandığını da anımsatan Gorbaçov yoldaş, sağlanan mutabakatların somut, bağlayıcı anlaşmalara dönüşememesinin nedenleri üzerinde de durdu. Nükleer silahsız dünyaya giden yolun önündeki başlıca engelin "Yıldızlar Savaşı" projesi olduğunu kaydederek, sözlerini şöyle sürdürdü:

"Her sağduyulu insan için şu açıktır: Eğer biz köklü indirim yoluna, ardından da nükleer silahların tamamen yokedilmesi yoluna adım atacaksak, Sovyet ya da Amerikan tarafının tek yanlı üstünlük sağlamak için kullanabileceği her olanağın dışlanması zorunludur. SSG'nin yaratacağı tehlikeyi biz tam da silahlanma yarışının yeni bir alana yayılmasında, saldırı silahlarıyla uzaya çıkarak askersel üstünlük sağlanmasında görüyoruz. Bir Amerikan saldırısını önlemek için nükleer silahları ortadan kaldırmak, ama buna karşılık olarak, uzaydan gelecek büyük bir tehdide razı olmak! Böyle bir şeye yalnız politik budalalar yanaşabilir. Sovyet yönetiminde böyleleri yoktur."

SBKP MK Genel Sekreteri Gorbaçov, 55 Sovyet diplomatik temsilcisinin daha ABD'den sınırdışı edilmesi olayını kınadı ve buna kayıtsız kalınmayacağını, sert önlemlerin gecikmeyeceğini söyledi. "Bu nasıl bir hükümettir, bu hükümetten uluslararası arenadaki öteki işlerde ne beklenebilir" diye soran Gorbaçov yoldaş, "ABD yönetiminin silahsızlanmanın belirleyici konularında yapıcı önerileri olmadığı gibi, normal bir diyaloğun sürdürülmesi için gerekli ortamın korunmasına bile yanaşmak istemediğini" belirtti. "Sovyet-Amerikan ilişkilerinin önemli konularına, tüm insanlığı ilgilendiren sorunlarda çözümlere yaklaşımda bir ışığın belirdiği her seferinde, olumlu çözüm olanaklarını yoketmeye, ortamı zehirlemeye yönelik provokasyonlar" yapıldığına işaret etti. Ve sözlerini şöyle sürdürdü:

"Amerikan yönetiminin gerçek yüzü hangisidir? Başkan, Sovyetler Birliği'ne karşı nefretle soluk alan ve uluslararası alandaki işleri istikrara götürecek herşeye kin besleyen çevresiyle ya başedememekte, ya da başetmek istememektedir. Her iki durumda da Beyaz Saray'daki "Şahinlere" boyun eğilmektedir. Ve bu çok tehlikelidir."

Reykjavik zirvesiyle ilgili gerçeklerin Amerikan halkından gizlendiğini kaydeden Gorbaçov yoldaş, bunun örneklerini de verdi. Amerikan halkının Sovyetler Birliği üstüne gerçekleri öğrenmesinin istenmediğini gösteren olgulara da değindi. Kendisinin Reykjavik'te ve 14 Ekim günü televizyonda yaptığı konuşmaların metinlerinden oluşan bir Ingilizce broşürün kimi öteki ülkelere gönderilip dağıtılırken, Amerikan gümrüklerinde günlerce bekletildiğini söyledi. SSCB' de çok sayıda Amerikan filmi gösterilirken "Özgür Amerika"da Sovyet filmlerinin gösterilmediğini, ABD'de yayınlanan Sovyet kitaplarının, SSCB'de yayınlanan Amerikan kitaplarından 20 kat daha az olduğunu örnek olarak göstererek, şöyle dedi:

"Öyle anlaşılıyor ki, Birleşik Amerika giderek daha kapalı bir toplum durumuna geliyor; orada insanlar objektif enformasyondan sinsice ve etkin bir biçimde yalıtlanıyorlar. Bu tehlikeli bir süreçtir. Amerikan halkı Sovyetler Birliği'nde olup bitenler konusunda gerçekleri, Sovyet dış politikasının gerçek içeriğini, bizim gerçek niyetlerimizi ve bütün olarak dünyadaki durumla ilgili gerçekleri bilmelidir. Bugünkü aşamada bu, diyebilirim ki, olağanüstü önem kazanıyor."

Arkası 9. sayfada

TKP MK'nin 16 Ekim 1986 Günlü Bildirisi

Türkiye barış güçleri, 11-12 Ekim 1986'da İzlanda'nın başkenti Reykjavik'de yapılan Sovyet-Amerikan zirvesini büyük bir dikkatle izlediler.

Amerikancı çevreler ve yerli tekelci basın tarafından "fiyasko" olarak nitelendirilen, önemi ve seyri halkımızdan gizlenen bu zirve, insanlık için tarihsel bir önem taşıyor. Çünkü bu zirve şu iki gerçeği ortaya koymuştur:

Birincisi, insanlığın ve ülkemizin nükleer silahlardan kurtulması mümkündür. Sovyetler Birliği'nin zirveye götürdüğü 10 yıl içinde nükleer yığınakların kaldırılması önerileri, böyle bir adımın atılmasını sağlayabilecek bir anlaşma zeminini hazırlamıştır. TKP, Sovyetler Birliği'nin Reykjavik zirvesine götürdüğü önerileri, çağın gereği olan yeni düşünce tarzına uygun düşen sorumlu tutumunu ve insanlığın geleceğine ilişkin ilkesel yaklaşımını yürekten selamlıyor.

İkincisi, nükleer silahsız bir dünya ve Türkiye'nin önündeki baş engel, ABD'nin "Yıldızlar Savaşı" projesidir. ABD, nükleer silahsız bir dünyaya birkaç adım kala oluşmuş olan görüş birliğini uzaya silah yerleştirmekte ayak direyerek torpillemiştir. TKP, ABD yönetiminin bu sorumsuz tutumunu, askersel üstünlük peşinde koşan militarist politikasını derin bir nefretle protesto ediyor.

Şimdi, tüm dünyada ve ülkemizde sağduyu sahibi herkesin ortak görüşü şudur: Madem ki nükleer silahsız bir dünyanın önündeki baş engel, ABD'nin "Yıldızlar Savaşı" projesidir, o halde bu engel mutlaka aşılmalıdır! Eğer tüm barışsever halklar, tüm gerçekçi devlet adamları, sorumluluk sahibi hükümetler ve politik partiler ABD yönetimini uzayı silahlandırma girişiminde geriletebilirlerse, insanlık nükleer silah yığınaklarından 10 yıl içinde kurtulabilecektir.

TKP, Türkiye hükümetinin "Yıldızlar Savaşı" projesine karşı tutumunu gözden geçirmesini, NATO içinde bu projeye ve ABD'ne verilen desteğin geri alınmasını talep ediyor. Hükümet, Reykjavik zirvesinde mutabakata varılan noktaları bozacak bir tek adım bile atmaktan kesinlikle kaçınmalıdır.

Türkiye barış güçleri, bu uğurda seslerini ne kadar yükseltirlerse, ne ölçüde kararlı savaşım yürütürlerse, nükleer silahsız bir dünya ve Türkiye hedefi de o kadar yakınlaşacaktır.

16 Ekim 1986

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

ATILIM
Kurucusu: İ.Bilen
YURTDIŞI EKİ
Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı
1 Kasım 1986

Federal Almanya Örgütlerinin Konferansı Toplandı

Daha önce yapılmış olan dört bölge konferansında seçilen delegelerin katıldığı toplantıda Genel Sekreter Haydar Kutlu yoldaşın yolladığı mesaj okunduktan sonra kardeş partinin temsilcisi bir konuşma yaptı. Bundan sonra faaliyetleri ve tezlerle ilgili tartışmaları ele alan bir rapor sunuldu. Gayet canlı geçen ve çeşitli önerilerin yapıldığı tartışmalardan sonra partinin politikası ve konferansa sunulan rapor oybirliğiyle onaylandı. Bir üst konferansa gidecek delegeler oybirliğiyle seçildi. Ayrıca yine oybirliğiyle bir dizi kararlar alındı. Aşağıda konferansa sunulan raporun geniş bir özetini veriyoruz.

Değerli yoldaşlar,

Kaynağını Parti programından alan tezlerimiz, Programımızın "Ulusal Demokrasi" bölümünün ayrıntılandırılmış, dünya ve Türkiye'deki yeni gelişmeleri de içine alarak zenginleştirilmiş şeklidir. Tezlerimiz, yaşayan, canlı bir partinin aynasıdır. Her sorumluluk taşıyan örgüt, yeni olan her türlü olguyu kucaklayabilmek, açık bir politikayla ortaya çıkabilmek durumundadır diyoruz. Partimiz 5. Kongremizden bu yana zenginleştirdiği politikasıyla işte böylesi bir anlayışın da öncülüğünü yapıyor.

Partimiz, "Ulusal Demokrasi Alternatifi", "Ekonomik ve Sosyal Politika Alternatifi", "Barış ve Ulusal Güvenlik ve Ulusal Egemenlik Alternatifi" başlığını taşıyan tezlerimizle, halkımızın çıkarlarından ayrı, özel çıkarlar gütmediğini somut bir şekilde gözler önüne seriyor.

Partimiz bu çeşitli alanlarda verdiği savaşımla sadece halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımını birleştirmekle kalmıyor, işçi sınıfının enternasyonalist görevleriyle de bunları sıkıca bağlıyor.

Yoldaşlar,

Tezlerimiz politik faaliyetin perspektiflerini açık koymakla birlikte, F.Almanya'nın göçmen işçi potansiyelini ağırlıkla taşıyan bir ülke olması, buradaki uzun yıllara dayanan deneylerimiz ve başta Alman Komünist Partisi'nin varlığı olmak üzere çeşitli olanaklar, tezlerimizi birçok bakımdan zenginleştirmeyi zorunlu kılıyor.

Günün gereksinimlerine uygun tezlerin zenginleştirilmesi yönündeki değişiklik önerilerimiz, örgüt potansiyelimizin seferber edilmesine ve çalışma alanlarına ilişkindir.

Bizim burada kısaca ele alacağımız öneriler, parti örgütlerinin görüşlerini dile getirdikleri raporlar halinde parti yönetimimize ulaştırıldı. Bu görüşlerin tezlere son şekli verilirken tez komisyonunda dikkate alınmasını öneriyoruz.

Yoldaşlar, birinci yerde,

Tezlerimizde Partinin çalışma alanlarına açıklık getirilmelidir. "yığınlar neredeyse parti örgütü oraya kurulur" demek yetmiyor. Yetmediği, "B.Avrupa'daki Politik Faaliyetlerimiz" başlıklı tezlerde de kendini gösteriyor, partinin başlıca çalışma alanı olarak Göçmen İşçi Örgütleri öne çıkartılıyor. Oysa "yığınlar nerede?" sorusuna hiçbir yoldaşımız "İşçi derneklerinde" yanıtı vermiyor.

Buradan çıkarak göçmen işçi örgütlerine, işçi derneklerine önem vermediğimiz anlaşılmasın. Bu konuya ilişkin görüşlerimizi de dile getireceğiz. Ama herşeyi yerli yerine oturtabilmeliyiz. Bu nedenle, Partimizin yığınlarla değinme noktalarını başlıca işyerleri ve yerleşim bölgeleri olarak belirlememiz doğru olacaktır. Bu alanlar, sınıf atlamadıkları müddetçe kesinlikle yığınları aradığımızda bulacağımız yerlerdir.

Bu düşüncelerimizin kaynağı içinde bulunduğumuz ülkenin somut koşullarından geliyor. F.Almanya'da göçmen yığınlarını yüzbinlerle ifade ediyoruz. Her büyük işletmede bunları topluca birarada görebilmek, her büyük şehirin gettolarında bulabilmek olanaklıdır. Partiyi bu alanlara seferber edebilmeliyiz.

İkincisi, göçmen işçiler barış savaşımına ilişkindir. Partimizin tüm örgütlerinin en önemli görevi, bulundukları her alanda yığınları barış için savaşıma çekmek, barışı korumayı bilince çıkartmaktır. Bu konu, Batı Avrupa koşullarına uygun tezlerimizde ayrıntılandırılmalıdır.

F.Almanya koşullarında barış için savaşım işçi sınıfının politik hedefleri içerisinde en önemli yeri tutuyor. Bu ülke hükümetinin silahlanma yanlısı politikadan caydırılması bile başlı başına bir kazanım, ABD'nin Avrupa'daki mevzilerine indirilmiş önemli bir darbe olacaktır. Diğer yandan, göçmen işçileri saran en güncel sorunlar büyük ölçüde silahlanmaya ayrılan milyarlarca marklık fonlarla bağlıdır.

Ayrıca F.Almanya'daki barış güçlerinin kapsamını, barış için savaşım potansiyelini de gözönünde tutmalıyız. Bu ülkede barış için savaşımın verilmediği tek bir alan bile yoktur. Bu nedenlerle hangi alanlarda olurlarsa olsunlar; işyerlerinde, mahallelerde, gençlik arasında ya da işçi derneklerinde parti örgütlerimizin göçmen işçileri barış savaşımına çekme olanakları alabildiğine geniştir.

Üçüncüsü, komünistler ve göçmen işçi örgütleridir.

Göçmen işçi örgütlerinin ya da yaygın tabiriyle derneklerin çalışmaları ile partinin bağımsız politikasının karıştırılması konusu, geçtiğimiz dönemde bizi önemli ölçüde meşgul etti. Kimi zaman parti örgütlerimiz işçi derneklerinden yönelim bekledi, kimi zaman da bunun tersi oldu. Kuşkusuz bu alanda karşılaştığımız zorlukların parti yönetiminden kaynaklanan yanları vardır. Bu konuya raporumuzun ilgili bölümünde değineceğimiz için biz yine tezlere dönelim.

Tezlerimizde GİÖ'lerinin görevleri sıralanırken, bu örgütlerin çalışmalarıyla partinin bağımsız politikası arasındaki sınırlar silikleşmektedir. Sık sık "bizim örgütlerimiz, yığın örgütlerimiz" anlamına gelen terimler kullanılıyor. Bu durum zaten varolan "dernekler komünistlerin örgütleridir" şeklindeki önyargıyı doğrular niteliktedir. Oysa komünistlerin örgütü partidir. Komünistlerin yığın örgütlerinde çalışmalarının başlıca amacı ise, "örgüt büroları"na ihtiyaçları olduklarından değil, bu örgütlerde biraraya gelen yığınların savaşımlarına öncülük etmektir.

Kısaca yoldaşlar, tezlerimizin bu bölümü yeni biçimi verilirken karışıklıkları önlemek, yanlış anlaşılmaları ortadan kaldırmak amacıyla gözden geçirilmelidir.

Dördüncüsü yoldaşlar,

Sendikal alana ilişkin çalışmalarımızdır.

Sendikal alandaki çalışmalar, her Komünist Partisi gibi bizim için de ilkesel önem taşıyor. İlkesel önem taşıyor, çünkü, sendikalar işçilerin sınıf örgütleridir. Bu ilkesel öneme F.Almanya'daki sendikal birlik, sendikaların toplumsal hareketteki ağırlığı, sendikaların göçmen işçi sorunlarına sahip çıkmalarını, sendikal harekette reformizmin etkilerini vb. eklersek, bu alana ilişkin çalışmalara ne denli ağırlık verilmesi gerektiği ortaya çıkar.

Tezlerde bu önemli alana ilişkin tavrımız, "Göçmen işçi örgütlerinin sendika yönetimleriyle ilişkileri" biçiminde getiriliyor. Göçmen işçi örgütlerinin sendikalarla elbette ilişkileri olmalıdır. Fakat biz öncelikle partiye bakmalıyız. İşçi sınıfının bu yığınsal örgütlerini önde duran görevlerin çözümünde daha nasıl aktif kullanabiliriz. Bu alanın olanaklarını barış, eşit haklar ve demokrasi için verilen savaşıma daha nasıl katabiliriz. Sendikal alandaki ağırlığımız yok denecek kadar azdır. Tezlerimizde bu konuya gereken önemin verilmesi ve komünistlerin ilkesel yaklaşımı doğru konursa, bu çalışmalarımıza daha da bir açılım getirecektir.

Değerli yoldaşlar,

Geniş bir şekilde üzerinde durduğumuz gibi, kaynağını programımızdan alan tezlerimiz B.Avrupa'daki politik faaliyetimizin amaçlarını, perspektiflerini açık koymaktadır. Bunlar barış için, eşit haklar ve demokrasi için savaşım doğrultularıdır.

İçinde bulunduğumuz bu ülkedeki 1 milyon 400 binlik Türkiyeli göçmen yığın arasındaki bizim gücümüz, olması gerekeni yansıtmıyor. Bu geniş yığın arasındaki politik etki alanımızın genişlemesi, saygın ve ağırlıklı bir konuma yükselmek ancak, göçmen işçilerin en yakıcı sorunlarına yönelik mücadeleye öncülük etmekten, onların istem ve çıkarlarına yanıt verebilmekten geçiyor. Çok açıktır. Yığınlar bugün sorunlarını görebiliyor ama "bu sorunlara yönelik TKP ne söylüyor?" diye bize bakmıyorlar. Gazetelere, radyolara, burjuva politikacılarına bakıyorlar. Bizim aynamız bugünkü durumda budur.

Haydar Kutlu yoldaşın 65. Yıldönüm kutlamasındaki şu sözleri bu bakımdan öğreticidir: "Halkımız bizi, kendisi için halk ▶

düşmanlarına karşı fedakar mücadeleler içinde görecek, tanıyacak ve bağlanacaktır. Biz başka bir ölçüt tanımıyoruz". (Broşür s. 30) Demek ki, insanların bize kulak vermesi ve giderek bağlanmasının yolu en başta onların çıkarları için fedakarca mücadelelerden geçiyor. Yığınların baktıklarında kendilerini de görebilecekleri bir ayna ancak böyle ortaya çıkar.

Değerli yoldaşlar,

Bir yandan F.Alman yönetiminin barış-savaş sorunundaki savaş yanlısı taraflılığı, diğer yanda Türkiye'deki yönetimin göçmen işçilerin haklarını gizli pazarlıklar yoluyla satışa çıkartması ve bu politikalar sonucu ortaya çıkan bunalımlar var. Bu durum, yerli ve göçmen işçilerin düşmanının ortak olduğunu ve dolayısıyla bizim politikamızın nesnel bir temeli olduğunu da gösteriyor.

Biz bilimsel öngörülerle, değerlendirmelerle politik hedefleri saptıyoruz. Hedef barıştır. Demokrasidir. Diyoruz. Yığınların bugün göremedikleri bu politik hedeflerdir. Onların görebildikleri somut acılardır, dertlerdir. Bütün mesele şimdi, ortaya koyacağımız çalışmayla bu acıların ve dertlerin çözüm yollarını yığınların görebilmesi, yani bu politik hedefleri görebilmesi ve bu politik hedefler için savaşım kararlılıklarının yükseltilebilmesidir. Gücün harekete geçirilebilmesidir. "Parti politikası yığınların somut sorunlarıyla bağlı olabilmelidir" derken, biz bu mantıksal, bağı anlatmak istiyoruz.

Bunun isterseniz başlıca görevlerimizle bağlıyarak açalım. Barış mücadelesine katılmak ve geniş emekçi yığınlarını bu mücadeleye katmak ertelenmez görevimizdir. F.Alman hükümeti Amerika'nın savaş yanlısı ve saldırgan politikasının baş destekçilerinden biridir. Silahlanma yarışına ve Yıldızlar Savaşı Projesine aktif katılıyor.

Silahlanmaya karşı durulmadan, barış savunulmadan varolan ya da kazanılacak hakların bir anlamı kalmayacağı bir yana, eğer insanlarımız bu dünyanın nimetlerinden yararlanmak istiyorlarsa, ikinci sınıf insan muamelesi görmek istemiyorlarsa, alınteri paralarının hayrını görmek istiyorlarsa, çocuklarının eğitim sorununu çözmek, boş vakitlerini anlamlı bir şekilde değerlendirmek istiyorlarsa, Türkiye'de 'Alamancı', F.Almanya'da 'yabancı' olmak istemiyorlarsa barış için savaşıma bu ülkenin işçi ve emekçileriyle birlikte katılmalıdırlar. Barış için savaşmalıdırlar.

Sorun bugün **bizim için** bu kadar açıktır yoldaşlar. Ama işte **yığınlar için** açık olmayan da burasıdır. Bizim asıl görevimiz tam da bu noktada başlıyor. Ne yapmalıyız ki yığınlara silahlanma yarışı ile sıkıntıları arasındaki bağı gösterebilelim. Ne yapmalıyız ki, barışın korunmasıyla sorunların çözülmesi arasındaki bağı kurabilelim. Ve ne tür biçimler kullanmalıyız ki, yığınları harekete geçirebilelim. Politikayı yaşama geçirmede çözmemiz gereken düğüm budur.

F.Alman tekelci burjuvazisinin amacı, işçi sınıfının ve diğer demokratik güçlerin savaşım koşullarını temelden kötüleştirmek için varolan demokratik hakları budamaktır. Bu politika aynı zamanda yerli ve yabancı işçilerin kardeşliğini, savaş arkadaşlığını engellemeyi amaçlayan "böl ve yönet" taktiğiyle bağlıdır. F.Alman yönetiminin bu sağa kayış politikasından açıktır ki, göçmen işçiler katmerli bir şekilde etkileniyorlar.

Çözüm yolu nedir?

Bu yolu kardeş Alman Komünist Partisi "Barış ve iş için toplumsal ilerlemeye itki verebilecek demokraside bir dönüşüm" yolu olarak belirledi ve sosyal politika alternatifini koydu. DKP'nin bugünkü somut duruma müdahale yöntemiyle bizim yaklaşımımızın böylesine uyum içinde olması bir raslantı değildir. Dünyada olup bitenlerle ülkesindeki gelişmelerin bağını kurabilen her parti, güncel sorunların çözümünü güncel politikasında yansıtabilen ve çağının sorumluluğunu taşıyan her parti böyle davranıyor.

Yığın çalışmalarında, yığın hareketlerinin örgütlenmesinde kampanyalara partimiz büyük önem veriyor. Kampanyalar partimizi yığınlarla bağlamada ve sınıf savaşımının daha etkin sürdürülmesinde vazgeçilmez biçimler olarak ele alınmalıdır. Bu yönde attığımız olumlu adımları, kazanımları genelleşbirebilmeliyiz. Eksikliklerimiz de var. Kampanyalara süreklilik kazandıramadık henüz. Ama bunu da aşacağız. Kampanyaların etkisini ve yığın bağlarımızı geliştirmede rolünü bedel sorununa yönelik ve pasaport harçlarına ilişkin kampanyalardan sonra daha iyi gördük.

Kampanyalar bize çok önemli bir doğruyu da gösterdi. Daha illegal konumlardayken bile, toplumun yaşamında aktif bir güç olabileceğimizi, toplumsal meşruiyet kazanabileceğimizi... Kutlu yoldaşın 1 Ağustos Atılım'nda yayınlanan konuşmasında, önemle üzerinde durduğu bir konu bizim somut pratik çalışmalarımızda kendisini doğrulamıştır. Önümüze koyduğumuz her somut iş'de kazanacağımız her somut sonuç mücadele moralimizi yükselttiği gibi, yığınların bize olan güvenini de artırmaktadır. Yoldaşlarımızın artık çalabilecekleri daha çok kapı, seslenebilecekleri daha geniş bir kesim vardır. Biz bunu toplumsal meşruiyet kazanmanın ilk ve önemli bir adımı olarak değerlendiriyoruz.

Değerli yoldaşlar,

F.Almanya'da Marksist-Leninist konumları sağlam, tutarlı bir enternasyonalist çizgi izleyen bir kardeş partimiz var. Bu bizim F.Almanya'daki en büyük güç kaynaklarımızdan biridir. Alman Komünist Partisi ile proletarya enternasyonalizmi temelindeki bağlarımız çok eskilere dayanıyor ve her gün daha da sağlamlaşarak sürüyor.

DKP'nin savaşım deneyinden öğrenecek çok şeyimiz var. Kardeş Parti'nin günümüzde, dünyadaki ve F.Almanya'daki yeni koşulları da dikkate alarak hazırladığı Alternatif Programı, sorunlara yaklaşımı, bağlaşıklarına yanaşımı Marksizm Leninizmin bu ülke koşullarına yaratıcılıkla nasıl uygulandığını görebilmek ve bir bakımdan bizim politikamızın teorik temellerini de daha iyi özümseyebilmemiz açısından önemlidir.

Konferanslarımızda tezler şeklinde tartışmaya açtığımız düşüncelerimizin teorik temellerinin özümsenmesinde ve parti programıyla bağının görülmesinde ilerlediğimiz ortaya çıktı. Ancak eksik kalan yan, bu düşüncelerimizi dışımızdaki kesimlere götürmek ve benimsetmek yönündeki çabalarımızdır. Propaganda ve ajitasyon alanlarında tıkanıklık var.

Yığınlar arasında yaptığımız çalışmalarda etrafımızda kucaklayabileceğimiz geniş bir kesim olduğu halde, elde ettiğimiz verimin düşüklüğündeki başlıca etken, temel biçimler olarak ele aldığımız kampanyalarda bir sürekliliğin olmaması, kesintiye uğramasıdır. Canlı ve kesintisiz bir parti faaliyeti gerekiyor.

Partinin genel faaliyetlerinin oluşturucu bir ögesi olarak, ideolojik çalışmalar bu faaliyetin can damarıdır. Üzerinde önemle durmamız gerekir. Konferanslarımızda ideolojik çalışmalara olan ilgi ve güncel politikamızın kavranmasında olumlu kazanımlar elde ettiğimiz ortaya çıktı.

İleriye daha emin adımlar atabilmemizi sağlayacak güç kaynaklarımız alabildiğine zengindir. Partimizin birliği, bu birliğin simgesi Lenince parti yönetimimiz güç kaynaklarımızın merkezinde duruyor. Gücü harekete dönüştürecek, her hareketimizin geniş yığınları savaşımlara yöneltecek bu kaynak bizde olduktan sonra, korku ve karamsarlık burjuvaziye kalsın. Onun korku ve karamsarlığını daha da derinleştirmek için, sonunu daha da yakınlaştırmak için, bir adım daha ileri! Ve, var güçle çalışmaya yoldaşlar!

Her şey ulusal konferansın başarısı için!

İsveç Parti Örgütü Konferans Raporu'ndan

Temmuz ayı sonunda Ulusal Konferans çalışmalarıyla ilgili olarak, merkezi düzeydeki örgüt sekreterleri ve propaganda-ajitasyon sorumlularının toplantısından hemen sonra Parti Komitemiz Merkezi toplantının ışığında İsveç'te yapılacak çalışmaları planladı.

İlk olarak, tüm parti birimlerinde Ulusal Demokrasi Tezleri'nin teorik ve politik gerekçeleri, dayanakları ve Ulusal Konferans'ın örgütsel hedefleri konusunda toplantılar yapıldı ve tartışıldı. Çalışmaların nasıl yürütüleceği yoldaşlara anlatıldı. Bu toplantılar tamamlandıktan sonra, "Batı Avrupa'daki Politik Faaliyetlerimiz Üzerine" adlı belge birimlerde tartışmaya açıldı. Bu tartışmaların tamamlanmasından sonra, "Barış ve Ulusal Demokrasi Programı" tartışmaya başlandı. Bu belgeyle birlikte İsveç Parti Örgütü faalyetlerinin değerlendirilmesi ve faaliyetlerdeki eksikliklerin giderilmesi yollarını tesbit etmek amacıyla İsveç Parti Örgütü'nün faaliyetine ilişkin ayrıntılı bir iç genelge tartışmaya sunuldu.

Tezler, İsveç'te bulunan siyasi örgütlere, aydınlara, demokratik yığın örgütü yöneticilerine dağıtıldı.

Parti üyeleriyle yapılan bu çalışma aynı biçimlerde yakın sempatizan çevreyle de eş zamanlı olarak yürütüldü.

Ülkeye tez göndermek amacıyla yoldaşlardan adresler istendi. Bunlar Parti Komitesi'nde toplandı ve tezler bu adreslere postalandı.

Ulusal Konferans çalışmalarının bir parçası olarak komünistler 14 Eylül'de 100 civarında dinleyicinin katıldığı Göçmen İşçi Toplantısı'na destek verdiler. Sözkonusu toplantıya ayrıca, İsveç Parlamentosu'nda grubu bulunan 5 siyasal partinin temsilcileri de katıldı ve toplantıda görüşlerini belirttiler.

İki ay süren birim tartışmalarının bitiminden sonra iki grup halinde parti üyelerimizin katıldığı ara toplantılar ya-

pıldı. Bu toplantılara Parti Örgütü'nden çalışmaların ve tartışmaların vardığı yeri gösteren bir rapor sunuldu.

Her iki ara toplantıda da tezler ve İsveç Parti Örgütü'nün faaliyetleri tartışıldı. Tezlere ilişkin olarak, ara toplantılarda tartışılan başlıca noktalar şunlardı:

– Ulusal Demokratik Programı sadece faşizmi yıkmak hedefi ile mi sınırlıdır, yoksa kısıtlı bir demokrasi koşullarında da sürekliliğini koruyacak mıdır?

– Tezlerle Parti Programı arasındaki bağ.

– İşçi sınıfının öncülüğü sorunu.

– Bu program partinin güçlenmesinin aracıdır ve programın garantisi daha güçlü TKP'dir.

– Bağlaşıklık poitikası. Kemalistler, dindarlar ve Kürtlerin biraraya gelişindeki güçlükler.

– Reformlar programıyla reformist bir program arasındaki farklar.

– Sol güçlerin birliğinin önemi.

Toplantılarda İsveç Parti Örgütünün genelgesi temelinde de tartışıldı. Burada tartışılan noktalar ise;

– Politik göçmenliğin moral sorunları.

– Yoldaşça ilişkilerin geliştirilmesi.

– Göçmen işçi ile uzun dönemli ve sağlıklı ilişki geliştirilmesi ve bunların örgütlerinde aktif çalışmanın sorunları.

– Legal yığın örgütünün çalışmalarına katkı.

– Yayın dağıtımının artırılması.

– Parti içi yaşam sorunları.

– Mali özveri.

Gerek ara toplantılarda ve gerekse birim toplantılarında yoldaşların aktif ve canlı bir biçimde tartışmalara katıldığı gözlendi. Yoldaşlar, parti politikasına ve partiye olan güvenlerini her fırsatta belirttiler. Toplantılar sıcak ve içten bir havada geçti.

Ara toplantılarda Konferansa katılacak olan delegeler oy birliğiyle seçildi. Daha sonra İsveç Konferansı toplandı.

İsveç Örgütünün Konferans Sonuçlarıyla İlgili Genelgesi'nden

"Konferans Çalışmalarının Değerlendirmesi:

Konferans hazırlık çalışmaları, Konferans kararının Parti Örgütümüze ulaşması ve Konferans gündemiyle ilişkin önerilerin alınmasıyla başlayarak ve Konferansın kendisi, TKP MK'nın direktifleri doğrultusunda, demokratik bir uygulama altında ve hiçbir yönetsel önleme başvurulmaksızın yapılmıştır.

Parti, Konferans çalışmalarının her anında yoldaşların görüşüne başvurmuştur.

– Tüm yoldaşlar görüşlerini iletmek zaman ve olanağını geniş ölçüde bulmuşlardır.

– Parti örgütümüzün faaliyetlerinin tartışılması Konferans gündeminin önemli bir maddesi olmuştur. İç genelge bu faaliyetlerin tartışılmasında ve yoldaşların katkılarının sağlanmasında iyi bir temel olmuş, tartışmaların somuta yönelik olmasını sağlamıştır.

– Tüm yoldaşlar, tartışmalara canlı ve aktif bir biçimde katılmışlardır. Konferans tartışmaları Parti Örgütümüzde hissedilir bir canlılığa yol açmıştır.

– Yoldaşlar tezlerin mantığının kavranması konusunda gayretli olmuşlardır. Tezlerin ülkedeki gelişmelere bağlı olarak, tüm çalışmalarımızı yönetecek bir eylem kılavuzu olarak işlenmesi önümüzde duran bir görevdir.

– Tüm çalışmalar, özellikle ara toplantılar ve ülke konferansı son derece samimi ve sıcak bir havada geçmiştir.

– Ulusal Konferansın temel hedeflerinden biri olan, parti içinde açıklığı egemen kılma, eleştiri ve özeleştiriyi parti çalışmalarında onu iyileştirmenin bir aracı olarak kullanma yolunda Konferans olumlu adımlar attı. Şimdi biz, bu tutumu Parti Örgütümüzde, her düzeyde egemen kılmak için iyi ve gerekli olan örneklere sahibiz. Ancak, özeleştirisi yapılan hata bir daha tekrarlanmamalıdır.

– Tezler yoldaşlar tarafından, 5. Kongrede çizilen politik hattın, Barış ve Ulusal Demokrasi Programı'nın devamı olarak tartışılmış ve onaylanmıştır. Bütün bu süreçte yoldaşlar, her fırsatta parti politikasına ve partiye olan güvenlerini ifade ettiler. Partiye olan güven, Konferans çalışmalarının belirleyici özelliklerinden birisi olmuştur. Konferans çalışmaları partiye olan güveni artırmıştır."

Başı sayfa 4'de

Batı Berlin Parti Örgütü Raporu'ndan

rak içe kapanmasına ve yığın bağlarını yitirmesine neden oldu. Bütün bunlara ek olarak ve gene kaçınılmaz olarak, bu sorunlu yıllarda parti örgütü somut işbölümü ve bu işbölümünün gerektirdiği parti komiteleri olmaksızın, tekli bağlantılarla çalışmak zorunda kaldı.

İşte bütün bunların sonucunda yoldaşlarımız ve sempatizanlarımız yorgun düştüler. Burada söz konusu olan fiziksel yorgunluk değil moral yorgunluktur.

Evet, yorgunuz. Ama dinlenmenin yolu hareketsizlikten, durmaktan değil, tam tersine, yüzümüzü işe dönmekten, ama içe kapanık değil, dışa, yığınlara yönelik işe dönmekten; amaçlı, hedefli, planlı, işbölümüne ve denetime dayalı işe dönmekten geçiyor. Batı Berlin parti örgütümüz bunu başarabilecek güce ve disipline sahiptir. Bunun kanıtı da, yukarıdan beri ana hatlarını çizmeye çalıştığımız bu çok zor ve olumsuz koşullara rağmen başardıklarımızdır.

Bugünkü sıkıntı ve eksikliklerimiz, içe dönük çalışmadan dışa dönük çalışmaya, yitirdiği yığın bağlarını yeniden kurmaya yönelen ve bunun gerektirdiği yeniden yapılanmayı gerçekleştirmeye, yitirdiği alışkanlıkları yeniden kazanmaya çalışan bir parti örgütünün sıkıntı ve eksikliklerdir. Bunları aşmak için gerekli olan bütün silahlara sahibiz: **Birincisi,** Marksist-Leninist temellerde dayalı, sınanmış, doğru bir politikaya; ve **ikincisi,** bu politika etrafında kenetlenmiş, özgün koşullarında kendi sınavını vermiş, parti yaşamı istikrara kavuşmuş bir parti örgütüne. Eğer bunlar doğruysa, o zaman bugünkü sıkıntıları ve eksiklikleri de aşacağız demektir; yeter ki bu silahları kullanmasını bilelim; şu anda tutmamız gereken ana halkayı görebilelim.

Bu ana halka, tüzüğümüzün 5/c maddesinde yer alan "kollektif yönetim-kişisel sorumluluk" ilkesini yaşama geçirmek için var gücümüzü ve yeteneklerimizi harekete geçirmektir. Bu ilkenin yaşama geçebilmesinin temel önkoşulu, komitesiyle, alt komiteleriyle, bunlara bağlı temel örgütlerle, onlara bağlı sempatizan gruplarıyla ve yığın bağlarıyla, oturmuş bir parti örgütüdür. Şu anda, genel hatlarıyla, böyle bir örgüte sahip olduğumuzu söyleyebiliriz. Ama, bugün varolan komite ve örgütlerimizin en eskisinin bile yaşı bir yılı bulmuyor! Parti örgütümüzün durumu bu olunca, eski alışkanlıkları kırmakta, kollektif yönetim-kişisel sorumluluk ilkesini yaşama geçirmekte elbette zorlanıyoruz.

Bu temel zorluğumuz kendisini hangi biçimler altında ortaya koyuyor? **Herşeyi MK'dan ve üst örgütlerden beklemek; girişken ve yaratıcı olmamak; alt örgütlere sorumlu oldukları alanın ve yapacakları işin çerçevesini yeterli netlikte çizememek; sorumlu olunan alanda kendi gücünü ve olanaklarını iyi tartamamak, yapılacak işleri önemlerine göre sıralayamamak; gerçekçi olup olmadığına bakmaksızın, son anda "ayak üstü" kararlar almak, ama bunları yürütmekten kimlerin sorumlu olduklarını saptamadan bu kararları masanın ortasında bırakmak; hedefli ve programlı çalışılmadığı için, yani "olması gereken" önceden belirlenmediği için, olduğu kadarıyla" yetinmek; sonuçları kollektif olarak değerlendirmemek...** Bu listeyi uzatmak mümkün, ama şart değil. Sonuç ise belli: Kollektif yönetmemek, kişisel sorumlulukları saptayamamak ve dolayısıyla **denetleyememek!**

Bu eksiklikler şu ya da bu komitemizin, örgütümüzün ya da yoldaşımızın değil, **hepimizin, tüm Batı Berlin örgütünün eksikliğidir.**

Batı Berlin Parti Komitesi'nin Haziran 1986 tarihli genelgesinde bu konuya geniş yer ayrılmıştı. Ama buna rağmen bu temel eksikliğimizi gidermekte gözle görülür bir yol aldığımız söylenemez.

Konferansımız, bütün parti komitelerinin ve bağlı örgütlerinin önüne, "kollektif yönetim-kişisel sorumluluk" ilkesini yaşama geçirme ve Batı Berlin Komitesi'nin Haziran 1986 genelgesinde yer alan konuya ilişkin direktifleri yerine getirme görevini koymalıdır."

Batı Berlin Parti Örgütü Raporu'ndan

"UK belgelerini tartışmak üzere bütün örgütlerimiz ve sempatizan gruplarımız kendi "alt konferans"larını yaptılar. Tartışmalarını tamamlayarak kendi görüşlerini ortaya koydular. Bu amaçla Berlin'de altı "alt konferans" yapıldı."

(...)

BATI BERLİN PARTİ ÖRGÜTÜ VE PARTİ YAŞAMI

"Parti örgütlerinin ve sempatizan gruplarının yaptıkları alt konferansların tümünde, parti örgütlerimizin çalışmaları ve parti yaşamı konusu, tartışmaların en canlı maddesi oldu. Bu tartışmaların hepsinde, bütün partililer ve sempatizanlar eksikliklerimize sorumlu ve soğukkanlı yaklaşmanın en güzel örneklerini verdiler. Eksikliklerimizi kısa zamanda aşacağımızın ana güvencesi işte bu sorumlu ve soğukkanlı yaklaşım oluyor.

Bu alt konferanslarımızın bir kez daha açıkça ortaya koyduğu bir güvencemiz daha var: Yoldaşlarımızdan hiçbirisi 5. Kongremizin ana hatlarını çizdiği ve MK'nin geliştirdiği ve tezlerimizden ifadesini bulan parti politikasının doğruluğundan en ufak bir kuşku duymuyor.

Henüz gündemimize getiremediğimiz için bazı çözümü basit eksikliklerimize rağmen, parti yaşamı açısından da sorunsuz bir parti örgütü durumundayız. Geçtiğimiz yılların çalkantıları ve sorunları aşılmış, parti örgütlerimiz istikrara kavuşmuştur.

Ama bütün bunlara rağmen aşmamız gereken, hem de zaman yitirmeden hemen aşmamız gereken, aşamazsak parti yaşamında sorunlar yaratabilecek eksikliklerimiz var. Bunları yaratan nedenler üzerinde durmak kuşkusuz ki, eksiklikleri alt alta sıralamaktan çok daha önemlidir.

Bugünkü eksikliklerimizin kaynağı, Celalettin Kesim yoldaşımızın katledilişine kadar uzanıyor. Bu cinayet, ardından 12 Eylül darbesi ve bütün ilerici ve demokrat güçlere, bu arada partimize de yönelen ağır saldırı, bütün Batı Avrupa'da olduğu gibi Batı Berlin'de de Türkiyeli yığınlarda "geri çekilmeye" neden oldu. Bu arada artan işsizlik, Batı Berlin Senatosu'nun yabancı düşmanı politikaları, sınırdışı olaylarının sıklaşması, Türkiye konsolosluğunun ilerici ve demokratlara yönelttiği baskılar ve tehditler... Bütün bunlar yığınlardaki "geri çekilişi" daha da hızlandırdı. Bu "geri çekiliş", arkasında, Batı Berlin örgütümüzde sorunlar bıraktı, bu sorunlar çözüme kavuşacakları yerde, zamanla derinleşti.

Batı Berlin örgütümüzde çıkan sorunların sonuçları belki de yurt dışında hiçbir örgütümüzde olmadığı kadar derin oldu. Bunların nihai çözüme kavuşması 5. Kongre sonrasına sarktı, hem de epeyce sarktı; ve çözülürken de parti örgütümüzde ne yazık ki ve kaçınılmaz olarak daralmaya yol açtı.

Sorunların derinliği ve çözümünün uzaması, parti örgütümüzün esas ola- ▶

Bir Ülke Konferansında Parti Örgütünün Sunduğu Rapor'dan

İçinde çalıştığımız legal örgütü ve sorunlarını özel olarak ele almamızın elbette nedenleri var. Bu örgüt, biz istesek de istemesek de, TKP'nin buradaki aynasıdır. Üyelerinin ezici çoğunluğu partimiz üyelerinden ve sempatizanlarımızdan oluştuğu için değil; bizim nasıl çalıştığımızı, hangi konulara nasıl bir ağırlık verdiğimizi görmek isteyen herkes gözünü bu örgüte çevirdiği için bir aynadır. Tek tek komünistler olarak orada göründüğümüz için değil, faaliyetimiz orada yansıdığı için bir aynadır. Bu örgüt madem biz istesek de istemesek de aynamız haline gelmiştir, öyleyse bu aynanın mutlaka, ama mutlaka pırıl pırıl olması gerekir. Ama ne yazık ki öyle değil; henüz değil.

Niye değil? Bu sorunun yanıtını bulmak için gözlerimizi hiç düşünmeden derhal bu alandaki sorumlu komitemize, yoldaşlarımıza ve yönetim kuruluna çevirmek haksızlık oluyor. Bunu yapmazdan önce şu sorunların yanıtını vermemiz gerekir:

– Bu örgütün işlevi nedir? Ondan beklentilerimiz nedir?

Bu alanın sorumluluğunu üstlenen yoldaşlardan ne bekliyoruz?

TKP parti örgütü olarak bu sorunların yanıtlarını bugüne kadar net bir biçimde verebildik mi?

– TKP'nin legal örgütü gibi davranmaktan, göçmen işçi yığınlarının demokratik örgütü olmaya kadar; barış hareketine Türkiyeli yığınları seferber etmekten Türkiye demokrasi güçleriyle dayanışmayı örgütlemeye kadar; eşit haklar mücadelesini yürütmekten sendikal çalışmaya kadar; öteki sol parti ve örgütlerle eylem birliği çalışmalarını sürdürmekten lokanta gibi çalışmaya kadar çoğu birbiriyle çelişen bütün görevleri bu örgütün kapısına yığıp sonra da yönetim kurulunun bu yükü omuzlamasını istemedik mi?

– Bu örgüt içinde hiçbir demokratik mekanizmayı işletmeyi aklımıza getirmeden, salt parti kararıyla yönetim kurulları kurup ardından da bu yönetim kurullarının yeterli otoriteye bir türlü sahip olmayışlarından yakınmadık mı?

– Bütün bunların sonucu zayıf düşen legal örgüt konusunda bazı yoldaşlarımızın, "Artık işlevini tamamlamadı mı? Kapatsak daha iyi olmaz mı?" diye düşünmelerine neden olmadık mı?

Legal yığın örgütünün varlık nedeni ve temel işlevi, Türkiyeli göçmenlerin eşit haklar mücadelesine öncülük etmek, böyle bir örgüt haline gelmektir. Tezlerimizde de belirtildiği gibi, bunu başaramazsa diğer hiçbir görevini de yerine getiremeyecektir. Kalıcılaşma eğilimi gösteren Türkiyeli göçmen yığınının ana sorunu, "eşit haklara kavuşma" sorunudur. Bu soruna ne gençlik örgütleri, ne kadın örgütleri, ne spor kulüpleri, ne danışma kuruluşları, ne de herhangi bir başka kuruluş tek başına el atabilir. Onun için, sözkonusu örgütü kapatmak ne kelime, onu her zamankinden daha da güçlü hale getirmek için herşeyi yapmalı, her özveriyi göstermeliyiz. Böyle bir örgüte şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacımız var.

.....

Soru şudur: Tümüyle komünistlerin egemen oldukları bir örgütü yığınlara açmak olanaklı mıdır? Bu nasıl başarılabilir? Bizim bu soruya yanıtımız çok net olmalıdır. Evet, olanaklıdır! Eğer o örgütün işlevi doğru tanımlanmışsa, bu işlev örgütlenmeye çalışılan yığının ihtiyaçlarına göre tanımlanabilmişse, olanaklıdır. Bunun yolu, kimi yoldaşlarımızın öne sürdükleri gibi, dışımızdaki diğer politik akımların egemen oldukları derneklerle birleşmekten değil, bu örgütü komünist partisinin yan örgütü gibi çalıştırmaktan, en geniş yığınların ortak çıkarları temelinde öne atılmasını sağlamaktan geçiyor.

.....

Bu alanda başarılı olamadan öteki alanlarda herhangi kalıcı bir başarı elde etmemiz olanaksız değilse bile, çok zordur. Bu açıdan, yığın örgütündeki parti örgütünde ve yönetim kurulunda görev yapan yoldaşlarımız çok ağır bir sorumluluk üstlenmişlerdir. Bu sorumluluğun altında ezilmemek için ülke parti örgütü başta olmak üzere, tüm parti örgütü olarak kendilerine her türlü yardımı yapmalıyız.

Komitemiz yayınladığı her iki genelgede de şu noktanın altını önemle çizdi: Biz TKP olarak bu yığın örgütünü yönetmemeliyiz. Ülke parti komitelerinin ve sözkonusu alanda çalışan parti komitesinin görevi, orayı yönetmek değildir. Bu görev, yönetim kuruluna aittir. Parti komitesinin görevi, bu yönetme işinde Yönetim Kurulu'na yardımcı olmak ve yönlendirmektir. Eğer bu ilkeye uymakta titizlik göstermezsek, Yönetim Kurulu içinde işbölümünün, girişkenliğin ve yaratıcılığın önünü kendi ellerimizle kesmiş oluruz. Bu örgütteki parti komitesi, yönetim kurulunun başkan-sekreter-kurul üyeleri biçimindeki hiyerarşisine gölge düşürmemekle görevlidir.

Bu komite ve yönetim kurulu üyesi yoldaşlarımız, örgütün günlük sorunlarına dek her türlü sorunun çözümünü ülke parti komitesinden beklemekten derhal vazgeçmelidirler. Aynı şekilde, yığın örgütü üyelerinin partili ya da sempatizan olduklarını unutmalıdırlar, legal örgütün üyelerinin tek tek parti örgütleri tarafından yönlendirilmesini beklememelidirler. Her örgütün kendi üyeleriyle ilgilenme ve onlara yönelik çalışmalar yapma ve onları yönlendirme görevi, o örgütün yönetim kuruluna aittir. Bu görev parti örgütlerine havale edilemez; edilirse o yönetim kurulunun ne saygınlığı, ne de varlık nedeni kalır.